

ผลการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง
กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ปรีศณีย์ ไสยประดิษฐ์วงศ์

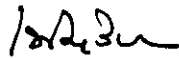
เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ผลการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง
กรุงเทพมหานคร

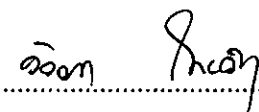
ของ
ปรีศณีย์ ไลยประดิษฐ์วงศ์ .

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

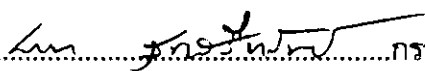
.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่ 9 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2548

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมสรร วงษ์อยู่น้อย)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ เตือนใจ เฉลิมกิจ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร.นิตยา สุขเสรีทรัพย์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา และรองศาสตราจารย์ ดร.สมสรร วงษ์อยู่น้อย กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ที่ได้ให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินการวิจัย ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ และอาจารย์นงเยาว์ กอสนาน ที่กรุณาช่วยเหลือและให้คำแนะนำในการสร้าง ตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือต่าง ๆ ในการดำเนินงานวิจัยและให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ และ อาจารย์ ดร.นิตยา สุขเสรีทรัพย์ ที่กรุณารับเป็นกรรมการเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ และอาจารย์หมวดภาษาอังกฤษทุกท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดในการดำเนินการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ญาติพี่น้องที่เป็นกำลังใจให้ศึกษาค้นคว้าอย่างเต็มกำลัง และขอขอบคุณเพื่อนๆ เอกการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศทุกคน รวมทั้งท่านที่มีส่วนช่วยเหลือให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้แต่มิได้กล่าวนาม จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง

ปรีศณีย์ ไลยประดิษฐ์วงศ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
	ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	4
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
	สมมุติฐานในการวิจัย.....	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
	การพูดภาษาอังกฤษ.....	6
	ความหมายของการพูด.....	6
	องค์ประกอบของการพูด.....	7
	การสอนและการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด.....	8
	วิธีการทดสอบทักษะการพูด.....	11
	เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด.....	12
	กลวิธีการทำให้สำเร็จ.....	14
	ความหมายของกลวิธีการทำให้สำเร็จ.....	14
	ประเภทของกลวิธีการทำให้สำเร็จ.....	14
	การฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ.....	16
	ความสำคัญของการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ.....	16
	แนวทางและกิจกรรมการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ....	16
	วิธีการทดสอบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ.....	19
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20
	งานวิจัยในประเทศ.....	20
	งานวิจัยต่างประเทศ.....	22

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	25
	การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	25
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	26
	การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	26
	แผนการสอน.....	26
	แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	28
	แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ.....	31
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
	การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	45
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	45
	วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
	สรุปผลการวิจัย.....	47
	อภิปรายผล.....	47
	บรรณานุกรม.....	52
	ภาคผนวก.....	58
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	94

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 หน้าที่ทางภาษาและกลวิธีการทำให้สำเร็จในแต่ละแผนการสอน.....	27
2 แสดงค่าความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จ.1 (จ.2).....	30
3 แสดงค่าความสอดคล้องในการสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ จ.1 (จ.2)	32
4 แบบแผนการทดลอง.....	32
5 แสดงค่าความถี่และร้อยละของการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนและหลังการ ทดลอง.....	40
6 ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกใช้กลวิธี การทำให้สำเร็จก่อนและหลังการทดลอง.....	42
7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนการทดลอง และระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	43
8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จหลังการทดลอง และระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	44

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงองค์ประกอบของสมรรถภาพในการพูด.....	8

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเรียน การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ที่มุ่งเน้นการสร้างและการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านขึ้นในตัวนักเรียนได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่คนส่วนใหญ่มักถือว่าความสามารถด้านการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากความสามารถดังกล่าวเป็นการแสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา (Nunan. 1991 : 31) ในทำนองเดียวกัน แรกกิน (Rankin. 1982 : 528) เออร์ (Er. 1996 : 120) และ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะส่งสารที่ใช้กันมากที่สุด และยังเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นมากในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ในภาษานั้นๆ ได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากในการพูดผู้พูดจะต้องใช้ความคิดและถ่ายทอดความคิดในรูปแบบของคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมาย และเป็นพื้นฐานนำไปสู่ทักษะอื่นๆ เช่นเกี่ยวกับงานวิจัยของ แคมป์เบล และคณะ (Campbell, and Others. 1983 : 41) ที่สำรวจความคิดเห็นของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในสถาบันการศึกษาจำนวน 12 ประเทศ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ต้องการให้นักเรียนฝึกทักษะการพูดมากกว่าทักษะอื่นๆ เพราะการพูดเป็นการแสดงถึงความสามารถทางภาษา โดยผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษดีจะได้เปรียบในด้านการสื่อสาร

ถึงแม้ว่านักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสำคัญกับทักษะการพูด แต่ก็พบว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาด้านทักษะการพูด ยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง การสอนด้านทักษะการพูดยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปี ก็ยังไม่สามารถสื่อสารได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่เป็นจริง (สอรัฏฐ์ มากบุญ. 2530 : 9 ; ศุภรัตน์ ภัทรานนท์. 2532 : 36-39 ; พนม ทองไพบูลย์. 2538 : 10 ; กรมวิชาการ. 2538 : 1 ; กรมวิชาการ. 2542 : 1)

สิริพร ป้องกงลาด (2540 : 3) และ สุกัญญา ศิลประสาธ (2544 : 2) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยไม่ประสบผลสำเร็จว่า ครูส่วนมากไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสอนนักเรียน ซึ่งคล้ายกับ เมท์ฟอร์ด (Mountford. 1986 : 3) ที่กล่าวว่า ครูไทยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการสอนถึง 90 เปอร์เซ็นต์ เป็นผลทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจากการฟังและการพูด นอกจากนี้แล้วกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถด้านการพูดของนักเรียน ดังที่ อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 59) นิศาชล นักสำรวจ (2536 : 4) และ สนใจ ไชยบุญเรือง (2539 : 2) พบว่า การสอนภาษาอังกฤษของครูมุ่งเน้นด้านไวยากรณ์และการอ่านมากกว่าการ

สอนการฟังและการพูด เพียงแต่สอนให้นักเรียนรู้จักรูปแบบและกฎเกณฑ์ของภาษา โดยหวังว่านักเรียนจะนำความรู้ของกฎเกณฑ์เหล่านั้นไปใช้ได้เองในการสื่อสารจริง

การเรียนการสอนภาษาถ้าจะให้ได้ผล ควรจัดแนวการสอนการสอนให้สอดคล้องกับแนวการสอนสื่อสารจริง โดยผลที่ได้จากการเรียนภาษา คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งจะช่วยสนองความต้องการในด้านต่างๆและนำประโยชน์มาสู่ตัวนักเรียน คาเนล และ สเวน (Canale, and Swain. 1980 : 1-47) เสนอแนะว่า ครูควรสอนให้นักเรียนเข้าใจกฎเกณฑ์ และสามารถประยุกต์ใช้ภาษาได้ทุกสถานการณ์โดยครูควรกระตุ้นหรือส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาจริงในห้องเรียน ทั้งนี้ครูควรฝึกให้นักเรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาใช้กลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ซึ่งเป็นวิธีการที่จะสื่อความหมายในสถานการณ์ที่นักเรียนต้องเผชิญกับปัญหาอันเกิดจากการขาดความรู้ทางภาษาของนักเรียนหรือคู่สนทนา เพื่อช่วยให้ดำรงสภาพการสื่อสารต่อไปได้ ซึ่งในการสนทนาไม่มีผู้ใดสามารถดำเนินการสนทนาไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่มีอุปสรรค อุปสรรคในที่นี้ได้แก่ นึกคำไม่ออก ไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี ต้องการเบนความสนใจจากผู้ฟังไปสู่เรื่องอื่น หรือต้องการหาทางให้ผู้ร่วมสนทนาทราบว่าเราไม่เข้าใจที่เขาพูด ต้องการเวลาหยุดคิดสักนิดแต่ยังอยากให้การสนทนาดำเนินต่อไป หรือต้องการปรับปรุงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่เพื่อให้คนอื่นเข้าใจได้ง่ายขึ้น ฯลฯ อุปสรรคดังที่กล่าวมานี้เป็นอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้กับบุคคลทุกคนในทุกโอกาส เพื่อช่วยให้การสื่อสารดำเนินไปได้และประสบความสำเร็จได้ด้วยความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงจำเป็นต้องมีความรู้ด้านกลวิธีในการสื่อสาร เช่นเดียวกับแนวคิดของ ดอร์นเยและเชอเรลล์ (Dornyei, and Thurrell. 1995 : 26) ไบเกต (Bygate. 1995 : 42-45) สกาเซลล่า และ อ็อกซ์ฟอร์ด (Scarcella, and Oxford. 1992 : 155-156) และ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1995 : 10-11) ที่กล่าวว่า การพัฒนาทักษะในการสื่อสารของนักเรียนนั้นครอบคลุมถึงการพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสารด้วย การเรียนการสอนจะไม่สมบูรณ์แบบถ้าจะสอนให้นักเรียนได้รู้แต่วิธีการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ นักเรียนต้องได้รับการพัฒนากลวิธีเพื่อใช้โครงสร้างไวยากรณ์ให้สัมพันธ์กับหน้าที่ทางภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ชีวิตประจำวัน

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีในการสื่อสารจะช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยซึ่งมีความบกพร่องในความรู้ทางภาษาอังกฤษ (นันทยา สุนทร วงษ์. 2535 : 141) ไบเกต (Bygate. 1995 : 42-45) ดอร์นเย และ เชอเรลล์ (Dornyei, and Thurrell. 1995 : 26) ได้เสนอแนะแนวการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีทำให้สำเร็จหรือกลวิธีชดเชย (Achievement or Compensatory Strategies) ซึ่งเป็นกลวิธีสื่อสารแบบหนึ่ง จะช่วยให้นักเรียนมีวิธีการแก้ปัญหาในระหว่างสนทนา เพื่อชดเชยความบกพร่องในความรู้ทางภาษา และเป็นรูปแบบของการสื่อสารที่สามารถสังเกตเห็นได้จากพฤติกรรมของผู้พูดที่แสดงออกในขณะที่ทำการสื่อสาร กลวิธีทำให้สำเร็จที่ปรากฏในการสนทนาอาจแบ่งออกเป็น 2 ชนิดใหญ่ๆ คือ กลวิธีทำให้สำเร็จโดยใช้คำพูด (Verbal Communicative Strategic Behaviors) และกลวิธีทำให้สำเร็จโดยใช้ท่าทางแทนคำพูด (Non-Verbal Communicative

Strategic Behaviors) โดยกลวิธีที่แสดงออกทั้งโดยการใช้คำพูดและใช้ท่าทางแทนคำพูด ต่างก็ช่วยให้ผู้พูดสามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันในขณะที่กำลังสื่อสารได้ โดยผู้พูดแต่ละคนต่างมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายในการสื่อสารของตนได้ตรงตามต้องการ และเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปท่ามกลางบรรยากาศของความเข้าใจระหว่างกัน

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ หรือ กลวิธีการชดเชย (Achievement or Compensatory Strategies) โดยผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ว่าหากฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จหรือกลวิธีการชดเชยจะสามารถพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้มากน้อยเพียงใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมืองโดยการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษในการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จหรือใช้เป็นตัวอย่างในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 37 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. จับฉลากห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน (นักเรียนจำนวนห้องละ 45 คน) จากจำนวน 3 ห้องเรียน
2. รวบรวมคะแนนสอบการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองจากห้องที่สุ่มได้
3. แจกแจงความถี่ของคะแนนก่อนการทดลองและแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะการพูดต่ำ กลาง และสูง ให้ใช้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 และ 75
4. สุ่มนักเรียนในแต่ละกลุ่มให้ได้สัดส่วนเดียวกับจำนวนคนในข้อ 3
5. สรุปว่า นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับสูงมีจำนวน 10 คน
 นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับปานกลางมีจำนวน 17 คน
 นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับต่ำมีจำนวน 10 คน
 รวมนักเรียน 37 คน จากจำนวน 45 คน

อย่างไรก็ตามเนื่องจากนักเรียนจำเป็นต้องอยู่ในห้องเรียนเดียวกัน ดังนั้นการฝึกจึงจำเป็นต้องฝึกกับนักเรียนทั้ง 45 คน

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 เป็นเวลา 12 สัปดาห์ โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สัปดาห์ที่ 1 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)

ขั้นที่ 2 สัปดาห์ที่ 2 - 11 ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ทดลองสัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์

ขั้นที่ 3 สัปดาห์ที่ 12 ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ด้วยความถูกต้องทั้งการออกเสียง การเลือกใช้คำศัพท์และการใช้ประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ รวมถึงการใช้ท่าทางประกอบการพูด (Nonverbal Behavior) (Paulston. 1978 : 56-57 ; Saville-Troike. 1982 : 22)

กลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies) หมายถึง วิธีการที่นักเรียนนำมาใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อให้การสนทนาคำเนินไปอย่างราบรื่น และหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาแม่ กลวิธีการทำให้สำเร็จแบ่งออกเป็น กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด กลวิธีการสร้างคำใหม่ และกลวิธีการขอความช่วยเหลือ บางครั้งเรียกกลวิธีการทำให้สำเร็จนี้ว่า กลวิธีการชดเชย (Compensatory Strategies) (Dornyei. 1995 : 57-58 ; Faerch, and Kasper. 1984 : 36 ; Bygate. 1995 : 42-48)

สมมุติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้เสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ความหมายของการพูด
 - 1.2 องค์ประกอบของการพูด
 - 1.3 การสอนและการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
 - 1.4 วิธีการทดสอบทักษะการพูด
 - 1.5 เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด
2. กลวิธีการทำให้สำเร็จ
 - 2.1 ความหมายของกลวิธีการทำให้สำเร็จ
 - 2.2 ประเภทของกลวิธีการทำให้สำเร็จ
 - 2.3 การฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ
 - 2.3.1 ความสำคัญของการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ
 - 2.3.2 แนวทางและกิจกรรมการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ
 - 2.3.3 วิธีการทดสอบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. การพูดภาษาอังกฤษ

1.1 ความหมายของการพูด

ซิทโซปูลู (Tsitsopoulou. 1992 : 56) และ ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543 : 18) อธิบายว่าการพูดมิใช่เพียงออกเสียงตามโครงสร้างประโยคได้เท่านั้น แต่เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดข่าวสาร โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงหรือกิริยาอาการ โดยต้องมีความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรม ผู้พูดจะต้องใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56-57) และ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1995 : 3-5) ได้ อธิบายว่าการพูด หมายถึง กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คน ซึ่งมีทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดจำเป็นต้องพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ฉะนั้นผู้พูดจำเป็นต้องพูดให้ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้คำพูดให้เหมาะสมกับผู้ฟัง รวมทั้งพูดให้ถูกสถานการณ์

และเวลา ผู้พูดนอกจากจะพูดได้ถูกต้องแล้วจำเป็นต้องแสดงอากัปกิริยา (Nonverbal Behavior) ให้สอดคล้องกับคำพูด และในทำนองเดียวกันผู้พูดต้องสังเกตและเข้าใจความรู้สึกของผู้ฟังด้วย

โคเฮน (Cohen. 1994 : 266) ได้อธิบายว่าการพูด คือ การที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและพูดได้คล่องแคล่ว สามารถพูดประโยคใจความเดียวหรือมากกว่า โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เจ้าของภาษาสามารถเข้าใจได้ และพูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม

โดยสรุปการพูด หมายถึง การสนทนาระหว่างบุคคล 2 คน หรือมากกว่า มีการถ่ายทอดความคิด การแลกเปลี่ยนข่าวสารโดยใช้ภาษาถูกต้อง และสามารถเลือกใช้คำพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมถึงการใช้ท่าทางประกอบการพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

1.2 องค์ประกอบของการพูด

คาเนล และ สเวน (Canale, and Swain. 1980 : 1-47) และ ซาวิยอง (Savignon. 1983 : 35-45) กล่าวว่า การพูดจะประสบผลสำเร็จได้นั้นจำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ความรู้ดังต่อไปนี้

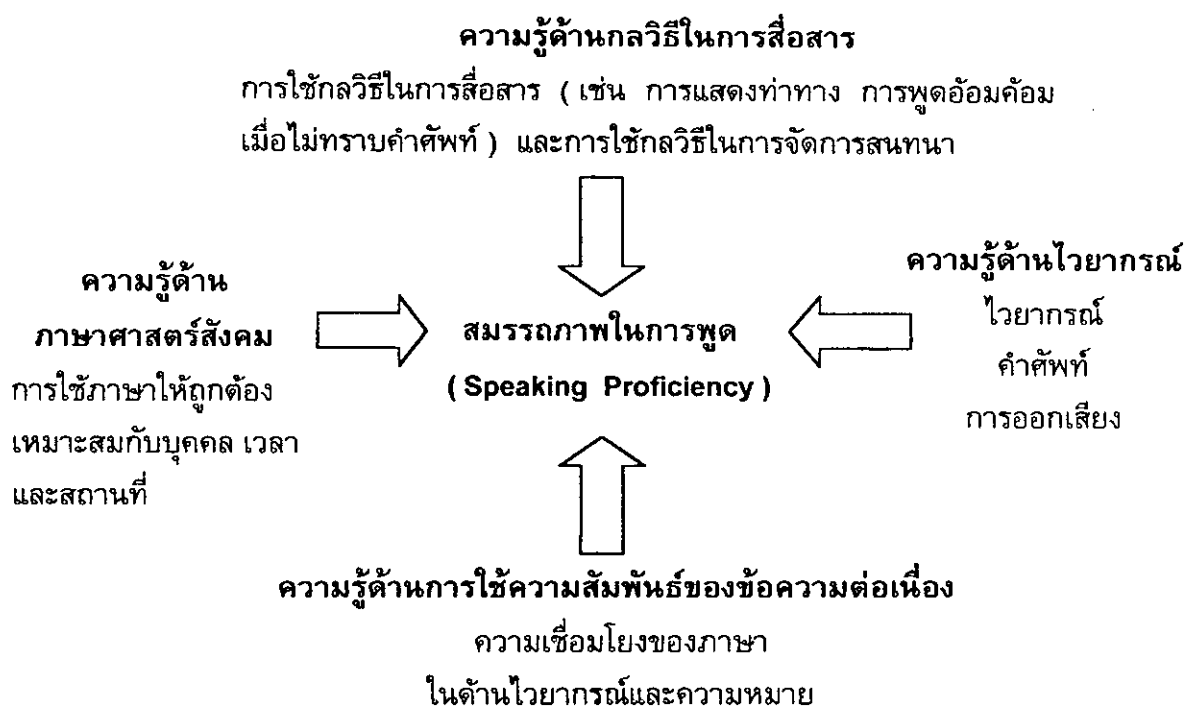
1. ความรู้ด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ ได้แก่ การออกเสียง การใช้ระดับน้ำเสียงสูงเสียงต่ำ และการลงเสียงเน้นหนัก (Phonology, Intonation and Stress) คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar)

2. ความรู้ด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของสังคมและวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ โดยผู้พูดใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกาลเทศะ เหมาะสมกับบุคคล เวลา และสถานที่

3. ความรู้ด้านการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการดำเนินการสนทนา เช่น จะเริ่มหรือจบบทสนทนาอย่างไร รู้จังหวะในการที่จะแทรกความคิดเห็นในวงสนทนา หรือรู้จักเลือกใช้คำในการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

4. ความรู้ด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้กลวิธีต่างๆ ที่จะช่วยให้การสนทนาดำเนินต่อไปในกรณีที่ไม่สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง ซึ่งได้แก่ วิธีการขอความช่วยเหลือจากคู่สนทนา วิธีการพูดบรรยาย เป็นต้น โดยความรู้ด้านกลวิธีในการสื่อสารจะทำให้ผู้พูดขยายขีดความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะยังไม่มีความสามารถทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ดีพอ แต่ผู้พูดก็สามารถใช้กลวิธีในการจัดการกับความบกพร่องเหล่านั้นเพื่อช่วยให้ดำรงสภาพการสื่อสารต่อไปได้

สรุปได้ว่า การพูดจะประกอบด้วยองค์ความรู้ดังภาพประกอบต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงองค์ประกอบของสมรรถภาพในการพูด

1.3 การสอนและการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

ริชาร์ดส์ (Richards. 1990 : 84) เซลซี-เมอร์เซีย ดอร์นเย และ เซอเรลล์ (Celce-Mercia, Dornyei, and Thurrell. 1997 : 141-148) และ ไบเกต (Bygate. 1995 : 5-6) ได้ให้แนวคิดในการสอนทักษะการพูดว่า มีแนวคิดหลักอยู่ 2 ประการคือ แนวคิดการสอนแบบอ้อม (An Indirect Approach) คือ เป็นการสอนโดยการจัดกิจกรรมการสนทนาโต้ตอบซึ่งกันและกัน (แบบมีปฏิสัมพันธ์) เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเรียนรู้การพูดด้วยตนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษาและความคล่องแคล่วในการสื่อสาร ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และแนวคิดการสอนแบบตรง (A Direct Approach) คือ การสอนให้นักเรียนได้รับการฝึกการเชื่อมโยงคำและวลีเข้ากับความหมาย โดยใช้ของจริงหรือการกระทำเป็นสื่อเสนอความหมาย โดยใช้ภาษาที่ต้องการเรียนเป็นสื่อในการสอน การสอนที่มีการวางโปรแกรมการสนทนาเกี่ยวกับทักษะเฉพาะ การใช้กลวิธีและกระบวนการต่างๆที่ช่วยให้นักเรียนสนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีในการโต้ตอบ พฤติกรรมจากหัวข้อในการสนทนา รูปแบบต่างๆที่เหมาะสมในการพูด ความถูกต้องของภาษาที่ใช้ในการสนทนา นอกจากนี้ นักการศึกษาหลายท่านดังกล่าวยังมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การสอนทักษะการพูดที่เหมาะสมที่สุดคือการนำแนวคิดแบบอ้อมและแบบตรงมาประยุกต์ใช้ในลักษณะที่มีความสมดุลกัน โดยเริ่มด้วยวิธีการของแนวคิดการสอนแบบตรง ซึ่งครูสอนกลวิธีในการพูดโต้ตอบสนทนาอย่างคล่องแคล่ว และ

เป็นธรรมชาติให้กับนักเรียน แล้วจึงสอนตามแนวคิดการสอนแบบอ้อม โดยการจัดกิจกรรมสนทนาแบบมีปฏิสัมพันธ์ กระตุ้นให้นักเรียนเรียนรู้การพูดด้วยตนเอง ทั้งนี้จะช่วยให้เขามีพัฒนาการทางการพูดได้มากกว่าที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองทางอ้อมแบบเดียว

โดยกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดมีดังต่อไปนี้

1. การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information – Gap Activities) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ที่มีผู้พูด (A) และผู้ฟัง (B) จะได้รับตารางข้อมูลที่ยังไม่สมบูรณ์คนละ 1 ชุด ต่างฝ่ายต่างถามตอบกันเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไปของตนเอง และเขียนเติมให้ครบลงในตารางของตน กิจกรรมนี้จะทำให้ A และ B เป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ทำให้นักเรียนเห็นจุดประสงค์ในการทำกิจกรรม และเห็นความจำเป็นในการสื่อสารโดยใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อค้นหาสิ่งที่ขาดหายไปเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดและการฟังของนักเรียน ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการสื่อความหมายให้ตรงกัน (Bygate. 1995 : 76-84 ; Littlewood. 1995 : 22-64) ซึ่งคล้ายกับ กิจกรรมละลายพฤติกรรม (Ice Breaking) ของฮาร์เมอร์ (Harmer. 1992 : 92-152)

2. เกมเพื่อการสื่อสาร (Communication Games) เป็นกิจกรรมคู่ โดยใช้หลักการเดียวกันกับกิจกรรมการเติมข้อมูลที่ขาดหายไป แต่จะเน้นการใช้รูปภาพหรือแผนที่เป็นสื่อในการทำกิจกรรม A และ B จะได้รับรูปภาพคนละ 1 รูป ผู้พูดจะต้องบรรยายภาพของตนเองให้ผู้ฟังเข้าใจ เพื่อที่จะเติมภาพ วาดภาพ หรือเรียงลำดับภาพได้ถูกต้อง ซึ่งเกมเพื่อการสื่อสารนี้จะกระตุ้นความสนใจ และสร้างแรงจูงใจในการพูดให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดเพิ่มมากขึ้น ตัวอย่างของเกมประเภทนี้ ได้แก่ เกมบรรยายและวาดภาพ (Describe and Draw Pictures) เกมบรรยายและจัดเรียงภาพ (Describe and Arrange Pictures) เกมหาความแตกต่างของภาพ (Find the Differences) เกมการลำดับเรื่องราวจากภาพ (Reconstructing Story – Sequence) เกมการจับคู่จากภาพ (Discovering Identical Pairs) และ เกมการไปตามทิศทางที่บอก (Following Directions) เป็นต้น (Bygate. 1995 : 76-84 ; Finocchiaro, and Brumfit. 1983 : 141 ; Harmer. 1992 : 92-152 ; Littlewood. 1995 : 22-64)

3. การแก้ปัญหา (Problem – Solving) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งนักเรียนจะต้องใช้ภาษาบอกความเป็นเหตุเป็นผล โดยครูกำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหา และให้นักเรียนช่วยกันแก้ไขปัญหา นั้น เช่น สมมุติว่านักเรียนได้ล่องเรือไปท่องเที่ยวกับเพื่อนๆ แต่เรือเกิดแตกเนื่องจากชนกับโขดหิน นักเรียนกับเพื่อนๆ จึงต้องมาอาศัยอยู่บนเกาะแห่งหนึ่งกลางมหาสมุทร โดยที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่เลย แต่ละกลุ่มจะต้องหาทางแก้ปัญหาเพื่อความอยู่รอด กิจกรรมนี้มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ไปพร้อมๆ กับพัฒนาทักษะการพูด (Bygate. 1995 : 73; อ้างอิงจาก Riverlys, and Temperley. 1978 ; Harmer. 1992 : 92-152 ; Littlewood. 1995 : 22-64)

4. การโต้เถียงหรือการอภิปราย (Debate or Discussion) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งนักเรียนจะได้รับบัตรที่เป็นหัวข้อในการโต้เถียงหรืออภิปราย เช่น ให้นักเรียนร่วมกันโต้เถียงหรืออภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการจัดงานปีใหม่ในชั้นเรียน หลังจากนั้นนักเรียนจะต้องตัดสินใจหรือหาข้อสรุปโดยการลงคะแนนเสียง เป็นต้น กิจกรรมประเภทนี้เปิด

โอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการพูดเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน โดยให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาให้ถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์ (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141 ; Littlewood. 1995 : 22-64)

5. การจัดลำดับขั้นตอนหรือการบอกวิธีทำ (Learning or Teaching How to Make or Do Something) เป็นกิจกรรมคู่ กิจกรรมนี้เน้นการอธิบายวิธีทำกิจกรรมที่เป็นลำดับขั้นตอน เช่น การทำอาหาร การเล่นเกม การใช้เครื่องเล่นวีดีโอ เป็นต้น ซึ่งพัฒนาความสามารถในการพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์และให้นักเรียนร่วมมือกันพูด เพราะความสำเร็จของงานขึ้นอยู่กับความเข้าใจในคำแนะนำ (Bygate. 1995 : 73; อ้างอิงจาก Riverlys, and Temperley. 1978) หรือที่ ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1992 : 92-152) เรียกว่า กิจกรรมการถ่ายทอดคำแนะนำ (Relaying Instruction)

6. การแสดงบทบาทสมมติแบบให้แนวทาง (Guided Role - Play) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ ซึ่งครูจะให้แนวทางแก่นักเรียนแต่ละคนเพื่อสร้างบทสนทนาโต้ตอบกัน เช่น ถ้าครูต้องการให้นักเรียนฝึกพูดเพื่อการขอยืม การตอบตกลงและการปฏิเสธ นักเรียน A จะได้บัตร "Ask B to lend you something" และนักเรียน B ได้รับบัตร "Agree" โดยนักเรียน A จะต้องพูดเพื่อขอยืมบางสิ่งบางอย่างจาก B และ B ตอบตกลง เป็นต้น กิจกรรมนี้ใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริงเป็นตัวกระตุ้นความสามารถในการพูดของนักเรียน ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกไปตามอารมณ์ความรู้สึก (อรุณี วิริยะจิตรรา 2532 :172 ; Littlewood. 1995 : 22-64)

7. สถานการณ์จำลอง (Simulations) เป็นกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนจะต้องเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่จำลองให้เหมือนจริงที่สุดและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆที่อยู่ในสถานการณ์นั้นโดยสวมบทบาทตามที่ครูกำหนด และใช้ประสบการณ์ของตนเองในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาตามสถานการณ์ เช่น นักเรียนกับเพื่อนอีก 2 คนพูดคุยกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเกี่ยวกับกิจกรรมในวันหยุดที่จะถึง โดยเพื่อนคนหนึ่งต้องการไปเที่ยวทะเลแต่เพื่อนอีกคนหนึ่งต้องการไปเที่ยวภูเขา ให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลองที่ครูสร้างขึ้น พร้อมทั้งหาข้อสรุปว่าจะไปที่ไหนในวันหยุดที่จะถึง เป็นต้น กิจกรรมนี้เป็นการกระตุ้นการใช้ภาษาที่สมจริงในบริบทที่มีความหมาย ช่วยให้นักเรียนกล้าพูดมากขึ้นโดยทุกคนต้องร่วมทำงานกันภายใต้ขอบเขตของสถานการณ์ที่กำหนด (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141 ; Harmer. 1992 : 92-152 ; Littlewood. 1995 : 22-64 ; Bygate. 1995 : 73; อ้างอิงจาก Riverlys, and Temperley. 1978.)

อาจกล่าวได้ว่า การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด สามารถจัดได้หลายรูปแบบ โดยครูผู้สอนควรได้มีการศึกษาประเภทและวิธีการจัดกิจกรรมเหล่านี้ เพื่อนำไปใช้ในการสอนในชั้นเรียนและเพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการสอนทักษะการพูดนั้นควรเน้นกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ และมีจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสารในสถานการณ์จริง โดยมี 2 แนวคิดหลัก คือ แนวคิดการสอนแบบตรงและแนวคิดการสอนแบบอ้อม ถ้านำทั้งสองแนวคิดมาผสมผสานกันอย่างสมดุลก็จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

1.4 วิธีการทดสอบทักษะการพูด

1. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยครูเป็นผู้เริ่มการสนทนาและป้อนคำถามให้นักเรียนตอบเพื่อแสดงทักษะการพูดของตน การสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อให้นักเรียนคลายความเครียดหรือคลายความหวั่นวิตกที่เกิดขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบ โดยครูจะถามข้อมูลนักเรียนและสิ่งที่ใกล้ตัวก่อน เช่น ชื่อ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบทำ สิ่งที่ไม่ชอบทำ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนรู้สึกสบายใจที่จะตอบ (Weir. 1993 : 46-63 ; Heaton. 1990 : 59 ; Underhill. 1994 : 45 - 66 ; อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 79-83) นอกจากนี้ ฮีทตัน (Heaton. 1990 : 59) เสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทดสอบนักเรียนเป็นคู่ (Testing Students in Pairs) ว่าเป็นการทดสอบที่จะช่วยลดความเครียดให้กับนักเรียน อีกทั้งผู้ทดสอบจะได้ทดสอบความสามารถระหว่างนักเรียนในระดับเดียวกัน โดยครูอาจให้นักเรียนเตรียมคำถาม แล้วนำมาสัมภาษณ์คู่สนทนาของตนเอง

2. การใช้ภาพ (Using Pictures) ภาพมีประโยชน์มากสำหรับการทดสอบทักษะการพูด เพราะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้จินตนาการ โดยสิ่งแรกที่ครูควรคำนึงถึง คือ การเลือกภาพ เพราะภาพจะมีผลต่อการใช้ภาษาของนักเรียน ขั้นตอนต่อมาให้แน่ใจว่านักเรียนได้เห็นภาพเป็นเวลาพอสมควรก่อนพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ ซึ่งการทดสอบโดยใช้ภาพมีหลายลักษณะ เช่น ภาพเพื่อการบรรยาย (Pictures for Description) ความแตกต่างระหว่างภาพ (Picture for Comparison) การเรียงลำดับภาพ (Sequences of Pictures) การเล่าเรื่องจากภาพ (Picture Story) เป็นต้น (Weir. 1993 : 46-63 ; Heaton. 1990 : 59 ; Underhill. 1994 : 45 - 66 ; Ur. 1996 : 125 - 128 ; อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 79-83)

3. การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ซึ่งครูไม่มีส่วนร่วมในการทดสอบ ในขณะที่นักเรียนจะมีโอกาสพูดมากขึ้น และนักเรียนสามารถเลือกผู้ที่ต้องการจะสนทนาได้ตอบด้วย เพื่อให้รู้สึกสบายใจที่จะสื่อสาร โดยแต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่สมบูรณ์เพียงบางส่วนและมีข้อมูลบางส่วนที่ขาดหายไป ฉะนั้นนักเรียนจะต้องพูดคุยกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนมีและข้อมูลที่ตนไม่มี (Weir. 1993 : 46-63)

4. การอภิปราย (Discussion Making) การทดสอบประเภทนี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและทักษะการพูด โดยนักเรียนจะได้งานซึ่งกำหนดหัวข้อในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นและหาข้อตัดสินใจร่วมกัน ฉะนั้นนักเรียนจะดำเนินการสนทนาโดยปราศจากการแทรกแซงจากครู (Underhill. 1994 : 45 - 66 ; อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 79-83)

5. การรายงาน (Oral Report) ในการทดสอบประเภทนี้นักเรียนจะเตรียมตัวและพูดรายงานซึ่งใช้เวลาในการพูด 5-10 นาที โดยในขณะที่พูดนักเรียนอาจดูจากบันทึกที่เตรียมไว้แต่ไม่ใช่การอ่านออกเสียงดัง ในการพูดรายงานนักเรียนอาจใช้สื่อในการนำเสนอและหลังจากการนำเสนอข้อมูลจบ ครูถามคำถามในเรื่องที่นักเรียนรายงาน (Underhill. 1994 : 45 - 66 ; อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 79-83)

6.การแก้ปัญหา (Problem Solving) การทดสอบประเภทนี้จะใช้สื่อเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนพูด เช่น วีดิทัศน์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง วิทยุ ฯลฯ ที่นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นการแสดงให้ได้เข้าร่วมในสถานการณ์อย่างสมจริง โดยอาจเป็นผู้สังเกตการณ์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้กล่าวแสดงความคิดเห็นและเสนอแนวทางในการแก้ปัญหา นั้นๆ (Ur. 1996 : 125 – 128)

อาจสรุปได้ว่า การทดสอบทักษะการพูดนั้นมีหลายประเภท ซึ่งครูจะเลือกการทดสอบประเภทใดควรคำนึงถึงจุดประสงค์ในการทดสอบความสามารถของนักเรียน และแนวคิดในการสอนภาษาที่ครูใช้เป็นแนวทางในการสอน

1.5 เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด

ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กระบวนการอีกประการหนึ่งที่จะขาดไม่ได้ คือ เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด นักวัดประเมินผลทางภาษาได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดไว้หลายแบบ ดังนี้

ฮีทตัน (Heaton. 1990: 68-71) อธิบายถึงเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดว่า ครูผู้สอนควรสร้างระดับการให้คะแนนขึ้นมาใช้เอง เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนและจุดประสงค์ของครูผู้สอน แต่อย่างไรก็ตาม ฮีทตันได้เสนอเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งแบ่งเป็น 6 ระดับ ดังนี้

6 หมายถึง การออกเสียงดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดพูดไม่นานนัก เพียงเล็กน้อย พูดเข้าใจง่าย มีการพูดขัดจังหวะบ้างเมื่อจำเป็น

5 หมายถึง การออกเสียงค่อนข้างดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดแต่ไม่นาน สามารถสื่อใจความทั่วๆไปได้ชัดเจน มีการพูดขัดจังหวะบ้างเมื่อจำเป็น

4 หมายถึง การออกเสียงผิดบ้าง พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดนาน และหยุดอย่างไม่เป็นธรรมชาติ สามารถสื่อใจความโดยทั่วๆไปได้ชัดเจน มีการพูดขัดจังหวะบ้างเมื่อจำเป็น

3 หมายถึง การออกเสียงผิด และพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดมาก มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนาน มีการใช้สำนวนอย่างจำกัด การสื่อความส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ มีการพูดขัดจังหวะบ้าง

2 หมายถึง มีการออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์เบื้องต้น มีการหยุดพูดนานอย่างไม่เป็นธรรมชาติ มีการใช้สำนวนอย่างจำกัด การสื่อความส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจน ต้องอาศัยความพยายามในการทำความเข้าใจ มีการพูดขัดจังหวะบ้าง

1 หมายถึง มีการออกเสียงผิดมากหลายแห่ง พูดผิดไวยากรณ์ หยุดพูดบ่อย การใช้สำนวนจำกัดมาก การสื่อความไม่สามารถเข้าใจได้ การพูดขัดจังหวะไม่มีความหมายที่ชัดเจน

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (ม.ป.ป.) ได้กำหนดเกณฑ์การให้ระดับคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาไว้ 5 ระดับ ดังนี้

0 หมายถึง นักเรียนเกือบจะไม่สามารถพูดได้ตอบได้เลย หรือใช้คำตอบที่แสดงว่าไม่เข้าใจเรื่องที่กำลังสนทนา

1 หมายถึง นักเรียนพยายามพูดได้ตอบทุกเรื่อง และสามารถสื่อสารในขั้นพื้นฐานได้สำเร็จเป็นส่วนใหญ่โดยใช้คำพูดได้ตอบประเภท Yes/No หรือคำเดียว การใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด การออกเสียงมักไม่ชัดเจน

2 หมายถึง นักเรียนพยายามพูดได้ตอบและสื่อสารได้สำเร็จเกือบทุกเรื่องถึงแม้ว่าจะใช้คำพูดสั้นๆ การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดมาก การใช้คำศัพท์ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการในขณะที่พูดบ่อยๆ การออกเสียงบางครั้งไม่ชัดเจน

3 หมายถึง นักเรียนพยายามพูดได้ตอบและสื่อสารได้สำเร็จทุกเรื่อง สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างผิวเผินได้ถึงแม้ว่าจะใช้ไวยากรณ์ผิด นักเรียนรู้คำศัพท์มากพอเพียงที่จะได้ตอบได้ทุกเรื่องที่สนทนา แต่บางครั้งต้องใช้เวลาคิดหาคำตอบที่ต้องการ

4 หมายถึง นักเรียนสามารถพูดได้ตอบด้วยความมั่นใจและประสบความสำเร็จทุกเรื่องที่สนทนา สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างค่อนข้างลึกซึ้งในเรื่องที่คุ้นเคย ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ พูดประโยคที่ซับซ้อนได้แต่มีที่ผิด การออกเสียงชัดเจนถึงแม้จะเป็นสำเนียงไทย

เออร์ (Er. 1996 : 135) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดออกเป็น 2 องค์ประกอบ และแบ่งระดับการให้คะแนนในแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 หมายถึง ไม่มีการพูดหรือพูดน้อยมากจนไม่สามารถเข้าใจได้

2 หมายถึง ใช้คำพูดได้ถูกต้องบ้าง มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐานและมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เห็นสำเนียงแม่ของผู้พูดอย่างชัดเจน และเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟังมาก

3 หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัด และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย และเป็นอุปสรรคของความเข้าใจในการฟังบ้าง

4 หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างในบางครั้ง และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อยแต่เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟังเล็กน้อย

5 หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัด และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนน้อยมากแต่ไม่เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการฟังเลย

ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 1 หมายถึง ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย
- 2 หมายถึง หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดสั้น ๆ และบางครั้งยากต่อความเข้าใจ
- 3 หมายถึง สามารถพูดสื่อสารความคิดได้แต่ยังคงพูดสั้น ๆ และบางครั้งพูดขาดตอน
- 4 หมายถึง สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างสั้น ๆ
- 5 หมายถึง สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างยาว ๆ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

สรุปได้ว่า เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดสามารถวัดได้จากพฤติกรรมด้านต่าง ๆ คือ ความคล่องแคล่ว การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม เกณฑ์ที่ใช้ในการให้คะแนนจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบ

2. กลวิธีการทำให้สำเร็จ

2.1 ความหมายของกลวิธีการทำให้สำเร็จ

ดอร์นเย (Dornyei. 1995:57) วิลเลียมส์ (Willems. 1987 : 355) แฟร์ช และ แคสเปอร์ (Faerch, and Kasper. 1984 : 36) และ ไบเกต (Bygate. 1995 : 42) กล่าวว่า กลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies) หมายถึง วิธีการที่ผู้พูดใช้ในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องเผชิญกับปัญหา และความยากลำบากอันเกิดจากการขาดความรู้ในภาษาเป้าหมายของผู้พูด จึงหาวิธีต่าง ๆ เพื่อชดเชยความบกพร่องดังกล่าว ซึ่งผู้พูดพยายามใช้ความรู้ทางภาษาที่ตนเองมีอยู่เพื่อให้การสนทนาสามารถดำเนินต่อไปได้ เพื่อลดหรือหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาแม่ในการสื่อสารในครั้งนั้นๆ และให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ โดยการใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการขอความช่วยเหลือ บางครั้งเรียกกลวิธีนี้ว่า กลวิธีการชดเชย (Compensatory Strategies)

2.2 ประเภทของกลวิธีการทำให้สำเร็จ

ดอร์นเย (Dornyei. 1995 : 58-60) วิลเลียมส์ (Willems. 1987 : 355 - 400) แฟร์ช และ แคสเปอร์ (Faerch, and Kasper. 1984 : 37 - 40) และ ไบเกต (Bygate. 1995 : 43-48) เสนอแนะกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนภาษาที่สองใช้ในการสื่อสาร

1. กลวิธีการพูดอ้อมค้อม (Circumlocution) คือ การที่ผู้พูดพูดถึงสิ่งของ (object) หรือการกระทำ (action) ที่ผู้พูดต้องการจะกล่าวถึงโดยการบรรยายถึงลักษณะ องค์ประกอบ หรือให้ตัวอย่างแทนการพูดโดยเรียกสิ่งของนั้นหรือการกระทำนั้นโดยตรง โดยกระทำได้ 2 ลักษณะ ได้แก่

1.1 วิธีการบรรยาย (Description) เป็นการพูดบรรยายลักษณะของคำศัพท์ อาจจะเป็นการบรรยายสี ขนาดของรูปร่างหรือวัตถุ ลักษณะหน้าที่ เป็นต้น เช่น ต้องการกล่าวคำว่า “Lantern” ผู้พูดอาจจะใช้ context clue เข้ามาช่วยในการบรรยาย เช่น “It gives the light.”

1.2 วิธีการให้ตัวอย่าง (Exemplification) เป็นการยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้ฟังทราบความหมายของคำศัพท์ที่ผู้พูดต้องการกล่าว เช่น คำว่า “actors” ผู้พูดพูดว่า “Chakrit, Somram, Santisook, they are” เป็นต้น

2. กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง (Approximation) คือ การใช้คำที่สามารถใช้แทนคำศัพท์ที่ต้องการสื่อความหมาย แต่อาจมีความหมายไม่ตรงกับคำเป้าหมายทีเดียว ได้แก่ การใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเหมือน (Synonym) เช่น ผู้พูดอาจใช้คำว่า “kill” แทนคำว่า “murder” ในประโยค “She was sent to prison for killing (murdering) her brother” หรือการใช้คำที่มีความหมายทั่วไป (Superordinate) เช่น ผู้พูดต้องการพูดคำว่า “orchid” หรือ “jasmine” ผู้พูดอาจพูดคำว่า “flower” แทน เป็นต้น

3. กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Word – Coinage) คือ การนำคำมาผสมกันเป็นคำใหม่โดยที่ผู้พูดใช้พื้นฐานของกฎเกณฑ์ที่เรียนมา เช่น การใช้ Prefix และ Suffix เป็นต้น ซึ่งคำๆ นั้นอาจไม่มีในภาษาเป้าหมาย โดยคาดหวังว่าคู่สนทนาจะเข้าใจคำที่ต้องการสื่อสาร เช่น ต้องการกล่าวคำว่า “vegetarian” ผู้พูดอาจจะใช้ “vegetablist” แทน ซึ่งมาจากคำว่า vegetable + list โดยเป็นคำศัพท์ที่ผิดแต่ผู้ฟังอาจเข้าใจและสามารถดำเนินการสื่อสารต่อไปได้

4. กลวิธีการขอความช่วยเหลือ (Appeal for Help) คือ การที่ผู้พูดไม่สามารถพูดคำศัพท์ที่ต้องการจะสื่อจึงขอให้คู่สนทนาช่วยเหลือในคำศัพท์ที่ตนไม่ทราบ กระทำได้ 2 ลักษณะ ได้แก่

4.1 วิธีการพูดตรง (Explicit) เป็นการขอให้คู่สนทนาช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาในการสื่อสาร โดยการใช้คำพูดเพื่อบอกหรือถามตรงๆ เช่น “What do you call this ?” หรือ “Speak more slowly.” หรือ “I am a foreigner” หรือ “Do you understand?” เป็นต้น

4.2 วิธีการบอกเป็นนัย (Implicit) เป็นการขอให้คู่สนทนาช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาในการสื่อสารโดยไม่ใช้คำพูดเพื่อบอกหรือถามตรงๆ ซึ่งอาจใช้การหยุดน้ำเสียง การพูดด้วยน้ำเสียงในระดับสูง การใช้สายตาโดยการขมวดคิ้วหรือการแสดงสีหน้าความสงสัย เป็นต้น

5. กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด (Non-Linguistic Strategies) เป็นกลวิธีที่ทำให้การสื่อสารราบรื่นและสมจริงยิ่งขึ้น กระทำได้ 3 ลักษณะ ได้แก่

5.1 วิธีการทำท่าไม้ (Mime) เป็นการใช้ท่าทางต่างๆ แทนคำศัพท์ที่ต้องการกล่าวถึง เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจในความหมายของผู้พูดตรงตามที่คุณพูดต้องการ เช่น การแสดงท่าทางปรบมือเมื่อต้องการสื่อคำว่า “Applause” หรือ “Clap hands” เป็นต้น

5.2 วิธีการใช้ภาษากายและกริยาท่าทาง (Gesture) เป็นการเคลื่อนไหวศีรษะ มือ หรือร่างกาย ประกอบการพูดเพื่อช่วยสนับสนุนหรือเน้นถึงความหมายของสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดถึงให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น พยักหน้าแทนการกล่าวว่า “Yes. That's right.” หรือ การยกไหล่ประกอบ การสนทนาเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วย เป็นต้น

5.3 การใช้คำเกริ่น (Sound Initiation) เป็นการเปล่งเสียงออกมาในขณะที่ผู้พูดหยุดชะงักการสื่อสารเป็นช่วงๆ เช่น "Well.....um.....er.....mm.....uh....." เป็นต้น แม้ว่า การเปล่งเสียงดังกล่าวจะไม่มี ความหมายเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการสื่อสาร แต่ก็สามารถสื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าผู้พูดยังพูดไม่จบและกำลังจะพูดต่อไป

จากประเภทของกลวิธีการทำให้สำเร็จที่กล่าวมาข้างต้น อาจแยกเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้เด่นชัดเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ การใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จโดยใช้คำพูด (Verbal Communicative Strategic Behaviors) และ การใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จโดยใช้ท่าทางแทนคำพูด (Non-Linguistic Communicative Strategic Behaviors) ซึ่งต่างก็มีส่วนช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายในการสื่อสารของผู้พูดได้ตรงตามต้องการ และเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้ท่ามกลางบรรยากาศของความเข้าใจระหว่างกัน

2.3 การฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

2.3.1 ความสำคัญของการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

ดอร์นเย (Dornyei. 1995 : 57-58) แฟร์ช และ แคสเปอร์ (Faerch, and Kasper. 1984 : 36) ไบเกต (Bygate. 1995 : 42) วิลเลียมส์ (Willems. 1987 : 352) และ ดนตรี แสงกล้า (2544 : 46) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จว่า การฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีดังกล่าว จะช่วยให้นักเรียนมีเทคนิคที่จะสื่อความหมายในสถานการณ์ที่นักเรียนต้องเผชิญปัญหาและความยากลำบาก อันเกิดจากการขาดความรู้ทางภาษาเป้าหมาย เพื่อสามารถดำรงสภาพการสนทนา รวมถึงเป็นการช่วยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้รับแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สอง เพราะนักเรียนจะเกิดความรู้สึกว่าอย่างน้อยนักเรียนก็สามารถพูดภาษานั้นได้บ้าง และครูก็สามารถดำเนินการสอนต่อไปได้ กลวิธีการทำให้สำเร็จเป็นหนึ่งในวิธีการที่จะพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง ครูควรฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จร่วมด้วย

2.3.2 แนวทางและกิจกรรมการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

แพททิสัน (Pattison. 1987 : 132-160) ดอร์นเย (Dornyei. 1995 : 63-64) และ เนลสัน (Tarone. 1989 : 115-117; อ้างอิงจาก Nelson. 1989.) ได้กล่าวถึงแนวทางในการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จว่า ครูควรชักจูงให้นักเรียนตระหนักเกี่ยวกับประโยชน์ของกลวิธีการทำให้สำเร็จว่าจะเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ โดยสาธิตวิธีการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จเป็นภาษาอังกฤษ และให้นักเรียนวิเคราะห์ปัญหาจากงานที่มอบหมายในการสื่อสารระบุประเภท และประเมินความสำเร็จของกลวิธีที่ใช้ ตัวอย่างเช่น ให้นักเรียนอ่านบทสนทนา 4 บท ซึ่งเป็นบทสนทนายาวระหว่างนักเรียนที่มีความรู้ภาษาที่จำกัดกับเจ้าของภาษา จากนั้นให้นักเรียนระบุปัญหาในการสื่อสารที่เกิดขึ้น ในบทสนทนาทั้ง 4 ซึ่งปัญหาในบทสนทนาอาจได้แก่ ปัญหาที่เกิดจากความสามารถในการจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษและโครงสร้างไวยากรณ์ ปัญหาจากการออกเสียง เป็นต้น พร้อมทั้งให้นักเรียนได้ฝึกหัดการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จโดยใช้กิจกรรมต่างๆ และในระหว่างการฝึกภาษาในชั้นเรียน

ครูควรเลือกใช้กลวิธีเหล่านี้ในการสื่อความหมายให้นักเรียนเข้าใจแทนการแปลโดยตรงเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจในคำศัพท์เป้าหมาย ขั้นตอนสุดท้ายให้นักเรียนประเมินความสำเร็จในการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

แลม และ วอง (Lam, and Wong. 2000 : 253) ได้เสนอแนะให้จัดกิจกรรมในการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับกิจกรรมของดอร์นเย และ เธอเรล (Dornyei, and Thurrell. 1991 : 19-22) ทาโรน และ ยูล (Tarone, and Yule. 1989, 132-135) และ แพททิสัน (Pattison. 1987 : 132-160) ดังนี้

1. การเดาความหมาย (Guessing) เป็นกิจกรรมคู่ ที่เน้นพูดอธิบายคำศัพท์และเดาความหมายของคำศัพท์ที่ได้ฟัง เริ่มต้นโดยครูพูดอธิบายคำศัพท์จากบัตรที่มีชื่อของวัตถุ แล้วให้นักเรียนเดาว่าคำศัพท์นั้นคือคำว่าอะไร ต่อจากนั้นครูก็จะแจกบัตรที่มีชื่อของคำศัพท์และเปิดโอกาสให้นักเรียนที่เป็นอาสาสมัครออกมาอธิบายคำศัพท์ให้เพื่อนๆ ฟัง และเพื่อนๆ ก็จะเดาคำศัพท์หลังจากที่ได้ฟัง ขั้นตอนสุดท้ายครูให้นักเรียนได้ฝึกอธิบายและเดาคำศัพท์กับคู่ของตน กิจกรรมนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง และกลวิธีการใช้ทำทางแทนคำพูด ซึ่งพัฒนาให้นักเรียนสามารถสื่อความหมายของคำเมื่อไม่สามารถระบุคำศัพท์นั้นโดยตรง ช่วยให้สามารถดำเนินการสื่อสารต่อไปได้ (Pattison. 1987 : 132-160) กิจกรรมนี้เหมือนกับกิจกรรมการอธิบาย (Explanations) ของ ดอร์นเย และ เธอเรล (Dornyei, and Thurrell. 1991 : 19-22)

2. การบรรยายภาพ (Describing) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะได้ชุดรูปภาพที่คล้ายๆกันแต่มีรายละเอียดต่างกันเพียงเล็กน้อย (อาจมี 5-7 ภาพต่อ 1 ชุด) โดยครูจะบรรยายรูปภาพจนกระทั่งนักเรียนสามารถเลือกรูปภาพที่เหมือนกับครูบรรยายจากชุดรูปภาพซึ่งเป็นรูปภาพที่คล้ายๆกันได้อย่างถูกต้อง ต่อจากนั้นครูให้โอกาสนักเรียนอาสาทำหน้าที่แทนครูโดยการฝึกบรรยายรูปภาพ (ภาพชุดใหม่) และหลังจากนั้นให้นักเรียนฝึกในกลุ่มของตนเอง กิจกรรมนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง และกลวิธีการใช้ทำทางแทนคำพูด เพื่อฝึกให้นักเรียนบรรยายสิ่งของที่ไม่มีทราบคำศัพท์ในภาษาเป้าหมาย ซึ่งจะเป็นการพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษ (Tarone, and Yule. 1989 : 132-135)

3. การให้คำจำกัดความ (Defining) เป็นกิจกรรมคู่ ครูแจกบัตรซึ่งมีภาพของวัตถุและนักเรียนจะต้องให้คำจำกัดความของคำดังกล่าว หลังจากนั้นแต่ละคู่จะผลัดเปลี่ยนกันอ่านคำจำกัดความ ในขณะที่นักเรียนคู่อื่นก็จะตรวจสอบว่าคำจำกัดความนั้นถูกต้องเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอ นักเรียนคู่อื่นผู้ซึ่งสามารถให้คำจำกัดความที่เหมาะสมกับภาพของวัตถุดังกล่าวก็จะเป็นผู้ที่ได้คะแนน และจะได้คะแนนเพิ่มอีกถ้าสามารถให้คำจำกัดความที่เจาะจงมากขึ้น (Dornyei, and Thurrell. 1991 : 19-22) กิจกรรมนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการสร้างคำใหม่ และกลวิธีการใช้ทำทางแทนคำพูด เพื่อพัฒนาให้นักเรียนสามารถให้คำจำกัดความของคำศัพท์ที่ตนเองไม่รู้ ทำให้เกิดความราบรื่นในการสนทนา

4. การให้คำแนะนำตามขั้นตอน (Giving Instruction) เป็นกิจกรรมคู่ ผู้พูดบอกหรืออธิบายให้ผู้ฟังทำงานตามลำดับอย่างเป็นขั้นตอน โดยผู้พูดดูวิธีทัศน์หรือชุดรูปภาพที่เกี่ยวกับการทำงานตามขั้นตอนประกอบการพูด เช่น การประกอบเครื่องมือ การทำอาหาร เป็นต้น และหลังจากนั้นผู้พูดสั่งผู้ฟังให้ประกอบกิจกรรมงานโดยการดำเนินการตามขั้นตอน หรือเลือกรูปภาพที่ถูกต้องตามขั้นตอนที่ผู้พูดสั่ง โดยผู้พูดจำเป็นต้องบรรยายส่วนต่างๆของวัตถุ และใช้คำกริยาเฉพาะในการให้คำสั่ง เช่น Insert, Stir, Screw, Take เป็นต้น กิจกรรมนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการสร้างคำใหม่ และกลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถในการสั่งการ หรือพูดบรรยายวิธีการอย่างเป็นขั้นตอนซึ่งเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการพูดของนักเรียน (Tarone, and Yule. 1989 : 132-135)

5. การวาดภาพตามคำบอก (Drawing Follow the Description) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ โดยผู้พูดบรรยายภาพและผู้ฟังเป็นผู้วาดภาพ เริ่มจากครูให้นักเรียนวาดภาพตามที่ครูบรรยายให้ฟัง โดยครูจะค่อยๆเพิ่มรายละเอียดมากขึ้น นักเรียนสามารถขอความช่วยเหลือจากครูโดยการถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพที่ครูบรรยายได้เมื่อนักเรียนไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ที่ครูบรรยาย หลังจากที่มีการบรรยายเสร็จสิ้น ครูก็จะแสดงรูปภาพจริงให้นักเรียนดูและให้เปรียบเทียบ กับภาพที่นักเรียนวาดว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร แล้วจึงอภิปรายถึงความแตกต่างซึ่งนักเรียนสามารถอภิปรายด้วยภาษาแม่ได้ ต่อจากนั้นครูแจกภาพและให้นักเรียนฝึกกันกับคู่ของตน สำหรับกิจกรรมนี้นักเรียนใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการขอความช่วยเหลือ และกลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดและการฟังของนักเรียน นักเรียนสามารถบรรยาย ทำตามคำบรรยาย และวาดภาพตามคำบรรยายได้ (Pattison. 1987 : 132-160)

6. การบรรยายเหตุการณ์ (Describing Events) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ ที่บรรยายความต่อเนื่องของเหตุการณ์ เช่น การบรรยายกิจวัตรประจำวัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนท้องถนน ฯลฯ เริ่มจากครูแจกชุดรูปภาพซึ่งเป็นภาพลำดับเหตุการณ์ให้นักเรียนแต่ละคู่ ผู้พูดจะดูชุดรูปภาพที่เป็นการแสดงลำดับเหตุการณ์และบรรยายตามลำดับ ในขณะที่ผู้ฟังจะต้องเลือกรูปภาพที่ถูกต้องจากที่ได้ฟังออกจากชุดรูปภาพและเรียงตามลำดับเหตุการณ์ กิจกรรมนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อม กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง และกลวิธีการสร้างคำใหม่ เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดบรรยายอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการพูดอีกทางหนึ่ง (Tarone, and Yule. 1989 : 132-135)

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกกลวิธีการทำให้สำเร็จอาจมีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกกลวิธีประเภทใดประเภทหนึ่งหรือโดยรวม โดยรูปแบบของกิจกรรมมีทั้งกิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น ซึ่งต่างก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.3.3 วิธีการทดสอบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

วิธีการทดสอบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จเสนอในรูปแบบของกิจกรรมมุ่งงาน (Task-Based Methodology) มีดังต่อไปนี้

1. การพูดเล่าเรื่องจากภาพ (Narration) เป็นวิธีการทดสอบที่เน้นเนื้อหาหนักแต่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการพูดน้อย ใช้ในการทดสอบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จทุกประเภท โดยครูจะให้นักเรียนเล่าเรื่องจากภาพ หรืออาจเป็นภาพชุดที่น่าเสนอตามลำดับเหตุการณ์ เช่น ภาพชายทะเลในวันหยุด ภาพชุดเหตุการณ์การปล้นร้านเพชร เป็นต้น ซึ่งภาพจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการพูด (Fakhri. 1984 : 21 ; Yule, and Tarone. 1987: 185 –186)

2. การเล่าเรื่องใหม่ (Story Retell Task) เป็นวิธีการทดสอบที่เน้นเนื้อหาหนักแต่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการพูดน้อย เพื่อทดสอบในหัวข้อการสร้างคำใหม่ การใช้คำใกล้เคียง การใช้ท่าทางแทนคำพูด และการพูดอ้อมค้อม แบบทดสอบประเภทนี้ครูจะให้นักเรียนดูรูปภาพชุดและฟังคำบรรยายเรื่อง หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนเล่าเรื่องใหม่อีกครั้งตามที่ได้ยิน ซึ่งนักเรียนไม่จำเป็นต้องใช้คำที่เหมือนกับครูในการเล่าเรื่องใหม่แต่คำๆนั้นต้องมีความหมายในทำนองเดียวกัน (Poullisse, and Schils. 1989: 19-20)

3. การบรรยายความหมายของคำ (Concept - Identification Task) เป็นวิธีการทดสอบที่เน้นเนื้อหาหนักแต่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการพูดน้อย โดยเป็นแบบทดสอบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในหัวข้อการพูดอ้อมค้อม การใช้คำใกล้เคียง และการสร้างคำใหม่ ซึ่งแบบทดสอบประเภทนี้ครูจะให้นักเรียนบรรยายความหมายของคำศัพท์จากบัตรคำศัพท์ที่นักเรียนเลือก โดยจะต้องบรรยายเป็นภาษาเป้าหมายแต่ห้ามพูดคำศัพท์และคำแปลออกมาโดยตรง เพื่อให้ผู้ฟังสามารถเลือกบัตรคำศัพท์ได้ถูกต้อง (Si-Qing. 1990: 159)

4. การสัมภาษณ์ (Interview) การทดสอบประเภทนี้เน้นเนื้อหาและปฏิสัมพันธ์ในการพูดมาก โดยเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ใช้ในการทดสอบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จได้ทุกประเภท เป็นแบบทดสอบประเภทหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือในการกระตุ้นการใช้ภาษาและกลวิธีการทำให้สำเร็จจากนักเรียน (Liskin — Gasparro. 1996 : 319 ;Poullisse, and Schils. 1989: 19-20)

5. การบรรยายภาพ (Picture Description Task) เป็นเครื่องมือหนึ่งที่ใช้เป็นแบบทดสอบของกลวิธีการทำให้สำเร็จที่เน้นเนื้อหาและปฏิสัมพันธ์ในการพูดมาก เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน โดยนักเรียนจะได้ภาพที่คล้ายกันแต่จะมีรายละเอียดบางอย่างในรูปภาพที่แตกต่างกัน เช่น จำนวนคน สี เครื่องแต่งตัว เป็นต้น ก่อนการบรรยายครูจะต้องบอกถึงจำนวนของสิ่งที่แตกต่างกันในภาพ หลังจากนั้นนักเรียนจะต้องพูดบรรยายภาพของตนจนค้นพบว่า มีอะไรที่แตกต่างกันบ้าง (Poullisse, and Schils. 1989 : 19-20 ; Yule, and Tarone. 1987 : 185 —186 ; Nunan. 1989 : 43)

ทั้งนี้อาจสรุปได้ว่า การทดสอบกลวิธีการทำให้สำเร็จนั้น สามารถทำได้หลายวิธี แต่แบบทดสอบที่มักนิยมใช้กัน ได้แก่ การบรรยายภาพ การบรรยายคำศัพท์ การเล่าเรื่อง และการ

สัมภาษณ์ แต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมดังกล่าวควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้พูดได้ถ่ายทอดข้อมูลจากสิ่งที่พบเห็นให้ผู้ฟังรับทราบ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการทำให้สำเร็จและกลวิธีในการสื่อสาร

สมบัติ สิริทศกุล (2539: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชนบุรวิเทศพิทยารักษ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2539 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง 2 กลุ่มๆ ละ 20 คน โดยมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยให้ห้องเรียนหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร ส่วนอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนปกติ ซึ่งทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนตามเนื้อหาเดียวกัน โดยมีแผนการสอน แบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ แบบสังเกตการใช้กลวิธี เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีการใช้กลวิธีในการสื่อสารหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง

ชูขวัญ รัตนพิทักษ์ธาดา (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ผลของการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ” ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดทรงธรรม สมุทรปราการ ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเจาะจง 2 กลุ่ม ๆละ 30 คน โดยสุ่มให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ คือ กลวิธีปรับปฏิสัมพันธ์ และ กลวิธีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนปกติ รวมระยะเวลาในการสอนทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนกลุ่มละ 12 แผนการสอน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 2 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบสอบคู่ขนาน และแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ จำนวน 1 ฉบับ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ก่อนการทดลองด้วยแบบสอบฉบับที่ 1 และหลังการทดลองด้วยแบบสอบฉบับที่ 2 อีกทั้งประเมินความถี่ในการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง ด้วยแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนปกติ และ

นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์มีปริมาณในการใช้กลวิธีปฏิสัมพันธ์หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดนตรี แสงกล้า (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กลวิธีทำให้สำเร็จประกอบสถานการณ์จำลอง ” กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 15 คน ซึ่งเลือกโดยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยทำการคัดเลือกนักเรียนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษด้วยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ หรือเล่นเกมมาแล้ว 2 ปี และมีผลคะแนนที่ใกล้เคียงกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนตามรูปแบบการสอนโดยใช้กลวิธีทำให้สำเร็จ แบบสังเกตปริมาณการใช้ภาษาไทยและอังกฤษ แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีทำให้สำเร็จ 4 กลวิธี คือ กลวิธีที่ไม่ขอความร่วมมือ กลวิธีที่ใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว กลวิธีที่ไม่ใช้คำพูด และกลวิธีขอความร่วมมือ โดยผู้วิจัยได้ทำการสอนด้วยตนเองในหัวข้อเรื่อง การทักทายและการแนะนำตัว การถามและบอก ข้อมูลส่วนตัว การเชื้อเชิญ การบอกทิศทาง การอธิบายลักษณะบุคคล และ การซื้อขาย ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีทำให้สำเร็จประกอบสถานการณ์จำลองมีประสิทธิภาพในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนภาษาอังกฤษลดลง ซึ่งกลวิธีทำให้สำเร็จที่นักเรียนใช้มากที่สุด คือ การขอความร่วมมือประเภทใช้คำถามโดยตรง และกลวิธีที่นักเรียนใช้กันน้อยที่สุด ได้แก่ กลวิธีที่ใช้ภาษาที่สองภาษาเดียว ประเภทการพูดอ้อมค้อม

ใหม่ ดัน (2532: 114-115) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ วิธีการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยระดับอุดมศึกษา ” ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 14 คน แบ่งออกเป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ 7 คน และเจ้าของภาษาอังกฤษเป็นชาวอเมริกัน 14 คน การรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการให้นักศึกษาเล่าเรื่องจากภาพให้เจ้าของภาษาฟัง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. กลวิธีในการสื่อสารที่นักเรียนไทยใช้ ได้แก่ การขอความช่วยเหลือ (Appealing for Help) การใช้คำใกล้เคียง (Approximation) การหลีกเลี่ยง (Avoidance) การขอยืมคำในภาษาไทย (Borrowing) การให้ความกระจ่าง (Clarification) การให้บริบท (Contextualization) การแปลคำต่อคำ (Literal Translation) การถอดความ (Paraphrase) การใช้ส่วนของคำ (Partialization) และการทำท่าไม้ (Mime)

2. นักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีในการสื่อสารเหมือนกัน แตกต่างกันที่ความถี่ของกลวิธีในการสื่อสารแต่ละประเภท โดยนักศึกษากลุ่มต่ำใช้กลวิธีหลีกเลี่ยง การพูดภาษาแม่ปนกับภาษาที่สอง การเรียงลำดับคำแบบภาษาแม่ มากกว่านักศึกษากลุ่มสูง

3. กลวิธีในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสูง ได้แก่ การทำท่าไม้และการถอดความ ส่วนกลวิธีในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต่ำ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงและการใช้ส่วนของคำ

4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของกลวิธีในการสื่อสาร คือ ความไวต่อความรู้สึกรู้ของเจ้าของภาษา ปริมาณและความถูกต้องของข้อมูล ความรู้พื้นฐานและการออกเสียง

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการทำให้สำเร็จและกลวิธีในการสื่อสาร

เอลลิส (Ellis. 1984 : 40-44) ได้ทำการศึกษาว่าผู้เรียนภาษาที่สองที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่างกัน จะใช้กลวิธีในการสื่อสารต่างกันหรือไม่ โดยพิจารณาเฉพาะกลวิธีการหลีกเลี่ยงกับกลวิธีการถอดความ และศึกษาว่าผู้ที่เรียนภาษาที่สองกับเจ้าของภาษาจะใช้กลวิธีในการสื่อสารต่างกันหรือไม่ ตัวอย่างประชากรในงานวิจัย คือ นักศึกษาต่างชาติที่เรียนในประเทศอังกฤษเป็นเวลา 1 ปี จำนวน 6 คน กับเจ้าของภาษาจำนวน 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดรูปภาพที่มี 3 ภาพ ดำเนินการวิจัยโดยให้ตัวอย่างประชากรเล่าเรื่องให้ครูที่สอนภาษาฟัง โดยครูเสนอรายการคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพนั้น เพื่อดูว่านักศึกษาได้ใช้คำเหล่านั้นหรือไม่ และถ้าไม่ได้ใช้ก็แสดงว่านักศึกษาได้ใช้กลวิธีในการสื่อสารในการสื่อความหมาย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่างกัน ใช้กลวิธีในการสื่อสารต่างกันโดยนักศึกษามีความสามารถทางภาษาสูงจะใช้กลวิธีในการสื่อสารประเภทการถอดความมากกว่าการหลีกเลี่ยง ส่วนเจ้าของภาษาจะการใช้การถอดความมากกว่าการหลีกเลี่ยงเช่นกัน

ฟาครี (Fakhri. 1984 : 15-37) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีในการสื่อสารและองค์ประกอบของการพูดเล่าเรื่อง ซึ่งองค์ประกอบของการพูดเล่าเรื่อง ได้แก่ การกล่าวนำ การดำเนินเรื่อง และการประเมิน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชาวโมร็อกโค อาราบิก จำนวน 1 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนในคาบเรียนวิชาการสนทนาทุกวันเป็นเวลา 4 สัปดาห์ โดยให้นักเรียนพูดเล่าเรื่อง 12 เรื่อง และนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีในการสื่อสารของนักเรียนและองค์ประกอบของการพูดเล่าเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลวิธีในการสื่อสารที่หลากหลายเพื่อที่จะชดเชยความบกพร่องทางภาษา และการใช้กลวิธีในการสื่อสารแต่ละประเภทของนักเรียนจะแตกต่างกันตามองค์ประกอบของการพูดเล่าเรื่อง และกลวิธีในการสื่อสารบางประเภทจะมีข้อจำกัดกับองค์ประกอบของการพูดเล่าเรื่อง จึงสรุปได้ว่าการใช้กลวิธีในการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบของการพูดเล่าเรื่อง

อาลิเว (Ailweh. 1989: 4 – 5) ได้ทำการศึกษาผลระยะสั้นและระยะยาวของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวอียิปต์ในวิทยาลัยของประเทศอียิปต์ จำนวน 30 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร และกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารในการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลองทันทีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. คะแนนความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารในการทดสอบหลังสิ้นสุดการทดลอง 2 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลิสกิน- กาสพาโร (Liskin- Gasparo. 1996: 317-330) ได้ทำการศึกษาการใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อมของผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดระดับกลาง และสูง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวสเปนในวิทยาลัยของประเทศสเปน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบด้วยแบบสอบสัมภาษณ์ Oral Proficiency Interviews (OPIs) และประเมินความสามารถในการพูดด้วยเกณฑ์การประเมินของ ACTFL จากนั้นจึงแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็นกลุ่มกลาง 13 คน และกลุ่มสูง 17 คน และวิเคราะห์กลวิธีที่ผู้เรียนในแต่ละระดับใช้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนระดับสูงใช้กลวิธีที่มีพื้นฐานภาษาที่สองมากกว่าผู้เรียนระดับกลาง ในขณะที่ผู้เรียนในระดับกลางใช้กลวิธีที่มีพื้นฐานภาษาที่หนึ่งมากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มมีการใช้กลวิธีประเภทการพูดอ้อมค้อมในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

คอราลเลส และ เอมีลี คอล (Corrales, and Emily Call. 1989: 227-239) ได้ทำการศึกษาวิจัยเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษา กิจกรรมมุ่งงานและระยะเวลาที่มีผลต่อการใช้กลวิธีในการสื่อสารในการแก้ปัญหาคำศัพท์ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวสเปนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษกลางและสูงในมหาวิทยาลัย จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ กิจกรรมมุ่งงาน 2 ชุด ได้แก่ 1) การตอบคำถามในความหมายของคำศัพท์จากเรื่องที่อ่าน 2) กิจกรรมการสื่อสารในสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจัดการกับข้อมูลโดยให้นักศึกษาทำกิจกรรมมุ่งงานดังกล่าว และบันทึกเสียงการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ที่นักศึกษาไม่คุ้นเคย โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูล 2 ครั้ง ได้แก่ หลังการปฏิบัติงานทันทีและหลังการปฏิบัติงานครั้งแรก 5 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษา กิจกรรมมุ่งงาน และระยะเวลาที่มีต่อการใช้กลวิธีในการสื่อสารในการแก้ปัญหาคำศัพท์

โพลิชเช และ ชคิลส์ (Poulissee, and Schils. 1989: 15-48) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของระดับความสามารถทางภาษากับกิจกรรมมุ่งงานเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อกลวิธีการชดเชย (Compensatory Strategies) ที่ใช้เพื่อแก้ปัญหาทางคำศัพท์ ตัวอย่างประชากรเป็นผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษชาวต่างชาติจำนวน 3 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน และทั้ง 3 กลุ่มมีระดับความสามารถทางภาษาที่ต่างกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นกิจกรรมมุ่งงานเพื่อการสื่อสาร 3 ประเภท ได้แก่ การบรรยายรูปภาพหรือการให้ชื่อของคำที่ปรากฏในรูปภาพ การเล่าเรื่อง และการสัมภาษณ์ โดยนักเรียนจะต้องปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าวให้เจ้าของภาษาอังกฤษฟัง ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับกลวิธีการชดเชยที่ใช้โดยตัวอย่างประชากร กล่าวคือ กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาสูงใช้กลวิธีการชดเชยที่ใช้โดยตัวอย่างประชากร กล่าวคือ กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาสูงใช้กลวิธีการชดเชยน้อยกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาดำ 2) ประเภทของกลวิธีการชดเชยไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถทางภาษา 3) ตัวอย่างประชากรใช้กลวิธีประเภทการวิเคราะห์ (Analytic Strategies) ในงานประเภทการบรรยายภาพ และใช้กลวิธีประเภทโดยรวม (Holistic Strategies) และกลวิธีการถ่ายโอน (Transfer Strategies) ในงานประเภทการเล่าเรื่อง และการสัมภาษณ์

ซี – จิง (Si-Qing. 1990 : 154-188) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสารกับความสามารถในการเรียนภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 6 คน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะการพูดโดยใช้คำศัพท์ และแบบประเมินความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร โดยให้นักศึกษาบรรยายคำศัพท์ด้วยการใช้กลวิธีในการสื่อสารแบบต่างๆ เพื่อให้เจ้าของภาษาสามารถตอบได้ว่าเป็นคำศัพท์ใด ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่างกันจะใช้ประเภทของกลวิธีในการสื่อสารและจำนวนกลวิธีในการสื่อสารแตกต่างกัน 2) ความตระหนักในความแตกต่างระหว่างภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการสื่อสารของผู้เรียน และ 3) ความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนจะเพิ่มมากขึ้นได้ โดยการพัฒนาความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร

ปาริบัคห์ (Paribakht. 1985 : 132-146) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสารกับความสามารถทางภาษา” ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวเปอร์เซียที่มีความสามารถทางภาษาระดับกลางและสูง กลุ่มละ 20 คน และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักศึกษาที่เป็นเจ้าของภาษา จำนวน 20 คนเช่นกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถในการพูด โดยใช้วิธีให้บรรยายคำศัพท์ให้เจ้าของภาษาฟังจนเจ้าของภาษาสามารถบอกคำศัพท์คำนั้นได้ถูกต้อง ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีในการสื่อสารที่ใช้จะแตกต่างกันไปตามระดับความสามารถทางภาษา ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงหรือเจ้าของภาษาจะใช้กลวิธีในการสื่อสารที่มีพื้นฐานภาษาที่สอง ส่วนผู้ที่มีความสามารถทางภาษาดำจะใช้กลวิธีในการสื่อสารที่มีพื้นฐานภาษาแม่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก(อ 014) โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 37 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. จับฉลากห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน (นักเรียนจำนวนห้องละ 45 คน) จากจำนวน 3 ห้องเรียน
2. รวบรวมคะแนนสอบการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองจากห้องที่สุ่มได้
3. แจกแจงความถี่ของคะแนนก่อนการทดลองและแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะการพูดต่ำ , กลาง และสูง ให้ใช้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 และ 75
4. สุ่มนักเรียนในแต่ละกลุ่มให้ได้สัดส่วนเดียวกับจำนวนคนในข้อ 3
5. สรุปว่า นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับสูงมีจำนวน 10 คน
นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับปานกลางมีจำนวน 17 คน
นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับต่ำมีจำนวน 10 คน

รวมนักเรียน 37 คน จากจำนวน 45 คน

อย่างไรก็ตามเนื่องจากนักเรียนจำเป็นต้องอยู่ในห้องเรียนเดียวกัน ดังนั้นการฝึกจึงจำเป็นต้องฝึกกับนักเรียนทั้ง 45 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ 3 ชุด คือ

1. แผนการสอนจำนวน 10 แผน
2. แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการสอน (ภาคผนวก หน้า 59-73)

แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 แผน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษารายละเอียดโครงสร้างหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเป็นกรอบในการกำหนดหน้าที่ทางภาษา

1.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาจากภาษาอังกฤษหลักระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเป็นเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหา

1.3 ศึกษาหนังสือ Goal เพื่อนำมาใช้ในการเขียนแผนการสอนให้เหมาะสมกับการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

1.4 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเภทของกลวิธีการทำให้สำเร็จ (Achievement Strategies) ตามแนวคิดของ ดอร์นเฮ , แฟร์ช , แคสเปอร์ , ไบเกท และ วิลเลียมส์

1.5 ทำแผนการสอนจำนวน 10 แผน โดยใช้เวลาในการสอน 1 แผนการสอนต่อ 2 คาบ ละครึ่ง 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 หน้าที่ทางภาษาและกลวิธีการทำให้สำเร็จในแต่ละแผนการสอน

แผนการสอนที่	หน้าที่ทางภาษา	กลวิธีการทำให้สำเร็จ
1	การแสดงความจำเป็นหรือต้องการ	กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง
2	การแลกข้อมูลเกี่ยวกับอดีต	
3	การพูดคุยเกี่ยวกับราคาสินค้า	กลวิธีการพูดอ้อมค้อม
4	การกำหนดแผนงาน	
5	การเชื้อเชิญ	กลวิธีการขอความช่วยเหลือ
6	การขอ/ให้ความช่วยเหลือ	
7	การถาม/ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้งของวัตถุ	กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด
8	การแสดงความชอบและไม่ชอบ	
9	การให้ข้อเสนอแนะ การแสดงความคิดเห็น	กลวิธีการสร้างคำใหม่
10	การคาดคะเนความเป็นไปได้	

โดยแผนการสอนแต่ละแผนมีขั้นตอนในการสอนแบบเดียวกัน คือ การนำเสนอเนื้อหา การฝึก และการนำไปใช้ ซึ่งสามารถสรุปรายละเอียดของขั้นตอนการสอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา

- นำเข้าสู่บทเรียน
- แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในการฝึกหน้าที่ทางภาษา
- แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ในการฝึกกลวิธีการทำให้สำเร็จที่จะเรียน
- บอกความสำคัญและประโยชน์ของการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จที่จะเรียน
- นำเสนอเนื้อหาทางภาษา เช่น เสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ และหน้าที่ทางภาษา
- นำเสนอรูปแบบการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในบริบทของหน้าที่ทางภาษาที่เรียน

2. ขั้นการฝึก

- ฝึกการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จที่จะเรียนในบริบทของหน้าที่ทางภาษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และกิจกรรมคู่

3. ขั้นนำไปใช้

- ให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้เรียนรู้แล้ว ไปใช้ในสถานการณ์อื่นที่ใกล้เคียงหรือแตกต่างไปตามประสบการณ์ของนักเรียน โดยให้ทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มย่อย

1.6 นำแผนการสอนทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรมและเวลาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

1.7 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัย จำนวน 2 ห้องเรียนๆละ 45 คน ในวันที่ 4 – 8 พฤศจิกายน 2545 เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในเรื่องความยากง่ายและเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (ภาคผนวกหน้า 74-90)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ เวียร์ (Weir. 1993 : 40)

2.2 สร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีโครงสร้างเหมือนกัน โดยผู้วิจัยใช้แบบทดสอบฉบับที่ 1 ในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง และใช้แบบทดสอบฉบับที่ 2 ในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลอง โดยแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับ เน้นปฏิบัติาโต้ตอบทั้ง 3 แบบ ได้แก่ แบบเน้นปฏิริยาระหว่างนักเรียนกับผู้ทดสอบ แบบเน้นปฏิริยาระหว่างนักเรียนกับแบบทดสอบ และแบบเน้นปฏิริยาระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน ดังนั้น แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษแต่ละฉบับจะมี 3 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ซึ่งเน้นการโต้ตอบระหว่างนักเรียนกับผู้ทดสอบ ซึ่งผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลด้วยคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 ข้อ โดยมีหน้าที่ทางภาษาที่แตกต่างกัน ใช้เวลาในการทดสอบคนละ 10 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบเล่าเรื่องจากภาพ โดยผู้วิจัยเลือกภาพจากหนังสือ Tandem Plus (Read and Matthews. 1991 : 9) แล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องจากภาพเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ภาพ ซึ่งภาพดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่ชายทะเล โดยใช้เวลาในการทดสอบคนละ 5 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบบรรยายภาพ เป็นการทดสอบนักเรียนเป็นรายคู่เน้นการโต้ตอบระหว่างนักเรียนกับนักเรียน โดยที่นักเรียนทั้ง 2 คนจะได้ภาพเดียวกัน แต่ละภาพจะมีความแตกต่างกันอยู่ 5 จุด และให้นักเรียนทั้ง 2 คน บรรยายว่าภาพของเขามีอะไรบ้าง เพื่อหาจุดต่าง ซึ่ง

ภาพดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นบนห้องถนน จากหนังสือ A Course in Language Teaching (Ur. 1996 : 51) โดยใช้เวลาในการทดสอบรวมกันคู่ละ 10 นาที คะแนนเต็ม 10 คะแนน

2.3 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้าง ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องของภาษา และนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของภาษาและเวลาที่ใช้ รวมทั้งระดับความยากง่ายของภาพในแบบทดสอบด้วย ทั้งนี้เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงแบบทดสอบให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น และผู้วิจัยจะบันทึกเสียงพูดของนักเรียนทั้ง 5 คน ลงในแถบบันทึกเสียงเพื่อนำไปฝึกประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยดัดแปลงจากเกณฑ์การให้คะแนนการสอบปากเปล่าของเออร์ (Ur. 1996 : 135) ซึ่งได้เสนอแนะเกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด โดยพิจารณาองค์ประกอบ 2 ประการ อันได้แก่ ความถูกต้องของการใช้ภาษา และความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา โดยให้คะแนนองค์ประกอบละ 5 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 คะแนน หมายถึง พูดน้อยมากจนไม่สามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดถูกต้องหรือใกล้เคียงจำนวน 1-2 คำ หรือพูดเป็นประโยคได้ไม่เกิน 1 ประโยค

2 คะแนน หมายถึง ใช้คำศัพท์ที่กำหนดได้น้อยมากอยู่ในวงจำกัดจำนวน 3-5 คำ หรือพูดเป็นประโยคได้ 1-3 ประโยค โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ผิดบ่อย สื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เล็กน้อย

3 คะแนน หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดในวงจำกัดจำนวน 5-8 คำ แต่ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการ หรือพูดเป็นประโยคได้ 3-5 ประโยค ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบางครั้ง และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ผิดบ้าง สื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้

4 คะแนน หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดในวงกว้างขึ้นจำนวน 8-10 คำ สื่อสารได้เป็นส่วนใหญ่ โดยพูดเป็นประโยคได้ 5-8 ประโยค ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้องเกือบหมด และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ผิดน้อยมาก สื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่

5 คะแนน หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม 10 คำ ขึ้นไป โดยพูดเป็นประโยคได้ 8 ประโยคขึ้นไป ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้องทั้งหมด และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ถูกต้องเข้าใจได้หมด

ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย
- 2 คะแนน หมายถึง หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดซ้ำมากบางครั้งยากต่อความเข้าใจ โดยใช้คำพูดโต้ตอบประเภท Yes, No มากกว่าใช้ประโยค
- 3 คะแนน หมายถึง สามารถพูดสื่อสารความคิดได้แต่ยังคงพูดสั้น ๆ และบางครั้งพูดขาดตอน เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์
- 4 คะแนน หมายถึง สามารถพูดสื่อสารได้เป็นประโยคที่ค่อนข้างสมบูรณ์ แต่พูดซ้ำและไม่คล่องบางครั้ง
- 5 คะแนน หมายถึง สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างยาว ๆ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

2.5 กำหนดผู้ให้คะแนน 3 คน คือ ผู้วิจัย และผู้ช่วยผู้วิจัย 2 คน ที่มีคุณวุฒิ และประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกัน ซึ่งได้รับการฝึกและแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้มีความเข้าใจตรงกันในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการบันทึกความถี่ของการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมาแล้วเป็นอย่างดี

2.6 นำแถบบันทึกเสียงที่ได้จากข้อ 2.4 ของทั้ง 5 คน พร้อมเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปให้ผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน ทำการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 5 คน พร้อมกับผู้วิจัย และนำผลการตรวจมาคำนวณหาค่าความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในช่วงเวลาที่ต่างกัน โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment) โดยกำหนดให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ดังกล่าวมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป (ชัยพร วิชชาวุธ. 2523 : 45 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2542 : 110) ผลการคำนวณหาค่าความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 ค่าความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จ.1 (จ.2)

	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยผู้วิจัยคนที่ 1
ผู้ช่วยผู้วิจัยคนที่ 1	.95 (.97)	
ผู้ช่วยผู้วิจัยคนที่ 2	.95 (.97)	.92 (.95)

2.7 นำคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการตรวจให้คะแนนจากข้อ 2.6 มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้การคำนวณหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) พบว่าแบบทดสอบฉบับที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .85 ส่วนแบบทดสอบฉบับที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .87

3. แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (ภาคผนวกหน้า 91-93)

3.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวกับแบบสังเกตการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จสำหรับประเมินผลในทางปริมาณ มีงานวิจัยจำนวนมากใช้การสังเกตและนับจำนวนความถี่ของกลวิธีการทำให้สำเร็จและกลวิธีในการสื่อสารที่ผู้พูดใช้ และวิเคราะห์ในเชิงปริมาณเพื่อศึกษาว่าผู้พูดใช้กลวิธีใดบ้างในระหว่างที่เกิดปัญหาในการสื่อสาร โดยอาจศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความสามารถทางภาษาหรือองค์ประกอบอื่น ๆ (Fakhri. 1984 : 23 ; Bougaerts, and Poulissee. 1989 : 258-259 ; Corrales, and Call. 1989 : 229 ; Poulissee, and Schils. 1989 : 22-23 ; สมบัติ สิริคงคาสกุล. 2539 : 220 ; Paribakht. 1985 : 138 ; Si- Qing. 1990 :167)

3.2 ดำเนินการสร้างแบบสังเกตการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในลักษณะของตารางซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ประกอบด้วยช่องรายการ ชื่อ-นามสกุล ของตัวอย่างประชากร

ตอนที่ 2 ประกอบด้วยตารางรายการกลวิธีการทำให้สำเร็จ 5 ประเภท ซึ่งเป็นกลวิธีที่ฝึกให้นักเรียนใช้ในงานวิจัยนี้ อันได้แก่ กลวิธีการพูดอ้อมค้อม (วิธีการบรรยาย และ วิธีการให้ตัวอย่าง) กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการขอความช่วยเหลือ (วิธีการพูดตรง และ วิธีการบอกเป็นนัย) กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด (วิธีการทำท่าไม้ วิธีการใช้ภาษากายและกริยาท่าทาง และ วิธีการใช้คำเกริ่น) และแต่ละรายการจะมีช่องบันทึกความถี่ และรวมความถี่ของแต่ละกลวิธีการทำให้สำเร็จ

3.3 นำแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมของข้อความที่ใช้พบว่า แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความตรงตามเนื้อหา และมีความถูกต้องเหมาะสมของข้อความที่ใช้ดีแล้ว

3.4 นำแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จไปใช้ทดลองกับนักเรียนกลุ่มเดิมที่ทำแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในข้อ 2.4 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน ศึกษาทำความเข้าใจความหมายและการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จแต่ละประเภทให้ตรงกัน แล้วบันทึกความถี่ของการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จด้วยแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวทำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยบันทึกความถี่ของการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จที่ปรากฏทุกครั้งเมื่อนักเรียนพูด และในการพูดแต่ละครั้งนักเรียนอาจใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จได้หลายกลวิธีย่อย แล้วนำผลการบันทึกความถี่ดังกล่าวของผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คน มาคำนวณหาค่าความสอดคล้องในการสังเกต และค่าความเชื่อมั่นในการสังเกต โดยวิธีการคำนวณของสก็อต (Scott Formular) โดยกำหนดให้มีค่าความสอดคล้องในการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไป (ชัยพร วิชชาวุธ. 2523 : 45 ; สมิตรา อังวัฒนกุล, 2542 : 110) ผลการคำนวณหาค่าความสอดคล้องในการสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 ค่าความสอดคล้องในการสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ จ.1 (จ.2)

	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยผู้วิจัยคนที่ 1
ผู้ช่วยผู้วิจัยคนที่ 1	.92 (.96)	
ผู้ช่วยผู้วิจัยคนที่ 2	.94 (.97)	.84 (.94)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ One Group Pretest Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 215-230) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ตามตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 4 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

- T1 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
- T2 หมายถึง การสอบหลังการทดลอง (Posttest)
- R หมายถึง การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
- E หมายถึง กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
- X หมายถึง การได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยติดต่อกับผู้ช่วยผู้วิจัยทั้งสองคน โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับการวิจัย เป้าหมายวิธีการและเกณฑ์การประเมิน เพื่อให้เข้าใจถึงเป้าหมายและวิธีการตลอดทั้งเกณฑ์การประเมินไปในทางเดียวกัน

2.2 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ในวันที่ 18 – 19 พฤศจิกายน 2545 ด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษฉบับที่ 1 แบบประเมินทักษะการพูดและแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ โดยบันทึกเสียงพูดของนักเรียนทั้ง 37 คน ลงในแถบบันทึกเสียง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของคะแนนทักษะการพูดอีกครั้ง ซึ่งมีผู้ประเมิน 3 คน คือ ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 คนที่ได้ตกลงทำความเข้าใจเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างประชากรด้วยตนเองตามแผนการสอนที่วางไว้ 10 แผนการสอนๆละ 2 คาบๆละ 50 นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ โดยเริ่มสอนตั้งแต่วันที่ 25 พฤศจิกายน 2545 – 10 กุมภาพันธ์ 2546

2.4 หลังจากสอนครบ 20 คาบแล้ว ทำการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (Posttest) ในวันที่ 17 – 18 กุมภาพันธ์ 2546 ด้วยแบบทดสอบฉบับที่ 2 แบบประเมินทักษะการพูดและบันทึกความถี่ในการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ ด้วยแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ โดยบันทึกเสียงพูดของนักเรียนทั้ง 37 คน ลงในแถบบันทึกเสียง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของคะแนนทักษะการพูดอีกครั้ง ซึ่งใช้เกณฑ์เดิมในการวัดและประเมินผลและใช้ผู้ประเมิน 3 คนเดิม ที่ทำการประเมินในขั้นก่อนการทดลอง (Pretest)

2.5 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Window

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยนำคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการทดลองมาหาค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการทดสอบก่อน-หลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ dependent sample

2. ศึกษาปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนกลวิธีการทำให้สำเร็จ ผู้วิจัยนำความถี่ของการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนซึ่งได้จากการบันทึกความถี่ขณะทดสอบก่อน-หลังการทดลองมาหาค่าร้อยละ (Percentage) แล้วเปรียบเทียบค่าร้อยละของการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จที่นักเรียนใช้ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3. หาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จและระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการทดลองฝึกให้ใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ โดยใช้ค่าไค-สแควร์ แบบ 2 มิติ (Pearson Chi-Square Tests)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินและแบบสังเกตมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติเพื่อหาค่าทางสถิติดังต่อไปนี้

1. ค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้ช่วยวิจัย และผู้วิจัย โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)
โดยใช้สูตร

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\{N \sum X^2 - (\sum X)^2\} \{N \sum Y^2 - (\sum Y)^2\}}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	X	แทน	คะแนนที่ได้จากผู้ตรวจคนที่ 1
	Y	แทน	คะแนนที่ได้จากผู้ตรวจคนที่ 2
	N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมด
	$\sum$	แทน	การรวมกันของคะแนนทั้งหมด

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 177)

2. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบโดยใช้สูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนข้อสอบ
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_x^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนผู้รับการทดสอบทั้งหมด

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 199)

3. การทดสอบค่าความสอดคล้องของการสังเกตการใช้กลวิธีในการทำให้สำเร็จระหว่างผู้ช่วยวิจัยและผู้วิจัยโดยวิธีการคำนวณของสก๊อต (Scott Formular) โดยใช้สูตร

$$r = \frac{P_o - P_e}{1 - P_e}$$

เมื่อ	r แทน	ค่าความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยในการใช้แบบสังเกตการใช้กลวิธีในการทำสำเร็จ
	P _o แทน	อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการสังเกต ได้ตรงกันของผู้สังเกต 2 คนหาได้จากผลต่างระหว่าง 1.00 กับค่าผลรวมของผลต่างระหว่างจำนวนร้อยละของพฤติกรรม ..
	P _e แทน	อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการสังเกตพฤติกรรมได้ตรงกันกับที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญของผู้สังเกต 2 คน หาได้จากสัดส่วนความถี่ของพฤติกรรมที่จำนวนสูงสุด และรองลงมาโดยการเลือกจากการสังเกตของคนใดคนหนึ่งแล้วนำค่าทั้งสองมายกกำลังสองแล้วหาผลรวม

(Scott. 1955 : 321-325)

4. ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	ค่ามัชฌิมเลขคณิต
	X	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้ง N จำนวน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมด

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 54)

5. ค่าความแปรปรวน (Variance) โดยใช้สูตร

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 103)

6. ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{ความถี่ของกลวิธีที่ใช้}}{\text{ความถี่ทั้งหมด}} \times 100$$

7. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการสอบก่อน-หลังการทดลอง โดยใช้ค่าสถิติ t-test แบบ dependent sample

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนทั้งคู่
	N	แทน	จำนวนคู่

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540 : 248)

8. การทดสอบค่าที่สำคัญของปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ โดยใช้สูตร

$$X^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O - E)^2}{E}$$

เมื่อ O แทน ความถี่ที่สังเกตได้
 E แทน ความถี่ที่คาดหวัง

หาค่า E ที่คู่กับ O จากสูตร

$$E = \frac{R \times C}{N}$$

เมื่อ R แทน ผลรวมของความถี่ในแนวนั้น
 C แทน ผลรวมของความถี่ในคอลัมน์นั้น
 N แทน ผลรวมของความถี่ทั้งหมด

(ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 129)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 37 คน การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จและระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
$\bar{D}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t – distribution
O	แทน	ความถี่ที่เป็นจริงของนักเรียนที่ใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ
E	แทน	ความถี่ที่คาดหวังของนักเรียนที่ใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ประเภท และในบางกลวิธีประกอบด้วยกลวิธีย่อยๆ ได้แก่ กลวิธีการพูดอ้อมค้อม (วิธีการบรรยายและวิธีการให้ตัวอย่าง) กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการสร้างคำใหม่ กลวิธีการขอความช่วยเหลือ (วิธีการพูดตรง และวิธีการบอกเป็นนัย) กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด (วิธีการทำท่าไป วิธีการใช้ภาษากายและกริยาท่าทาง และวิธีการใช้คำเกริ่น) โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการบันทึก

1 คะแนนต่อการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ 1 ครั้งตามประเภทที่นักเรียนใช้ และทำการแจกแจงความถี่ โดยแบ่งเป็นระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งหาค่าร้อยละ ปรากฏดังตาราง 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 แสดงว่า หลังการทดลองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมากกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จโดยรวมก่อนการทดลองมีค่าความถี่เท่ากับ 220 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.22 และหลังการทดลองมีความถี่เท่ากับ 1,136 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 83.78

เมื่อจำแนกตามประเภทพบว่า กลวิธีที่มีค่าร้อยละของความถี่หลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลองอย่างชัดเจน คือ กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการขอความช่วยเหลือแบบวิธีการพูดตรงและแบบวิธีการบอกเป็นนัย กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการใช้ภาษากายและกริยาท่าทางและแบบวิธีการใช้คำเกริ่น ส่วนกลวิธีที่มีค่าร้อยละของความถี่หลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลองเพียงเล็กน้อย คือ กลวิธีการพูดอ้อมค้อมแบบวิธีการบรรยายและแบบวิธีการให้ตัวอย่าง และกลวิธีการสร้างคำใหม่ สำหรับกลวิธีที่ไม่มีความถี่หรือไม่มีผู้ใช้เลย คือ กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการทำท่าใบ้

ส่วนที่ 2 การเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ โดยการประเมินครั้งนี้แบ่งการประเมินออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1	แบบสัมภาษณ์	10 คะแนน
ตอนที่ 2	แบบทดสอบเล่าเรื่องจากภาพ	10 คะแนน
ตอนที่ 3	แบบทดสอบบรรยายภาพ	10 คะแนน
รวม		30 คะแนน

ซึ่งการทดสอบแต่ละตอน ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนออกเป็น 2 องค์ประกอบ อันได้แก่ ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา และด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา โดยดัดแปลงจากเกณฑ์การให้คะแนนการสอบปากเปล่าของเออร์ (Ur. 1996 : 135) โดยให้คะแนนองค์ประกอบละ 5 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 คะแนน หมายถึง พูดน้อยมากจนไม่สามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดถูกต้องหรือใกล้เคียงจำนวน 1-2 คำ หรือพูดเป็นประโยคได้ไม่เกิน 1 ประโยค

2 คะแนน หมายถึง ใช้คำศัพท์ที่กำหนดได้น้อยมากอยู่ในวงจำกัดจำนวน 3-5 คำ หรือพูดเป็นประโยคได้ 1-3 ประโยค โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ผิดบ่อย สื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เล็กน้อย

3 คะแนน หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดในวงจำกัดจำนวน 5-8 คำ แต่ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการ หรือพูดเป็นประโยคได้ 3-5 ประโยค ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบางครั้ง และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ผิดบ้าง สื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้

4 คะแนน หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดในวงกว้างขึ้นจำนวน 8-10 คำ สื่อสารได้เป็นส่วนใหญ่ โดยพูดเป็นประโยคได้ 5-8 ประโยค ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้องเกือบหมด และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ผิดน้อยมาก สื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่

5 คะแนน หมายถึง มีการใช้คำศัพท์ที่กำหนดในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม 10 คำขึ้นไป โดยพูดเป็นประโยคได้ 8 ประโยคขึ้นไป ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้องทั้งหมด และมีการพูดออกเสียง (Pronunciation) ถูกต้องเข้าใจได้หมด

ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย

2 คะแนน หมายถึง หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดซ้ำมาบบางครั้งยากต่อความเข้าใจ โดยใช้คำพูดโต้ตอบประเภท Yes, No มากกว่าใช้ประโยค

3 คะแนน หมายถึง สามารถพูดสื่อสารความคิดได้แต่ยังคงพูดสั้น ๆ และบางครั้งพูดขาดตอน เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์

4 คะแนน หมายถึง สามารถพูดสื่อสารได้เป็นประโยคที่ค่อนข้างสมบูรณ์ แต่พูดซ้ำและไม่คล่องบางครั้ง

5 คะแนน หมายถึง สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างยาว ๆ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

โดยนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 37 คน

ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏดังตาราง 6

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนและหลังการทดลอง

N	ก่อนการทดลอง (30 คะแนน)		หลังการทดลอง (30 คะแนน)		D	SD	t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD			
37	14.57	5.01	18.03	6.31	3.46	1.64	12.80**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 6 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ แตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงสรุปได้ว่าหลังฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จนักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จและระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนและหลังการทดลอง และระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ค่า ไค-สแควร์ แบบ 2 มิติ (Pearson Chi-Square Tests) ซึ่งในการประเมินครั้งนี้ได้แบ่งคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ระดับ โดยการนำคะแนนก่อนการทดลองมาแจกแจงความถี่ และใช้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 และ 75 มีรายละเอียดดังนี้

- คะแนน 6-12 คือ นักเรียนที่มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำ
- คะแนน 13-17 คือ นักเรียนที่มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับกลาง
- คะแนน 18-24 คือ นักเรียนที่มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูง

สำหรับปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ ใช้ตัวกลางเลขคณิตแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในระดับน้อย และปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในระดับมาก

ผลการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนและหลังการทดลอง และระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ปรากฏดังตาราง 7 และ 8 ดังนี้

ตาราง 7 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จก่อนการทดลอง และระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	ปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ			
	ใช้ในระดับน้อย		ใช้ในระดับมาก	
	O	E	O	E
นักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำ (N=10)	9	6.6	1	3.4
นักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับกลาง (N=17)	10	10.2	7	6.8
นักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูง (N=10)	4	6.2	6	3.8
รวม (N=37)	23	23.0	14	14.0

$$\chi^2 = 4.83 \quad p = 0.89$$

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า ก่อนได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำ กลางและสูง มีปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จไม่แตกต่างกัน นั่นคือ ก่อนการทดลอง ปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตาราง 8 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จหลังการทดลอง และระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง	ปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ			
	ใช้ในระดับน้อย		ใช้ในระดับมาก	
	O	E	O	E
นักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำ (N=10)	1	0.2	9	9.8
นักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับกลาง (N=17)	0	0.5	17	16.5
นักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูง (N=10)	0	0.3	10	9.7
รวม (N=37)	1	1.0	36	36.0

$$\chi^2 = 3.19 \quad p = 0.20$$

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า หลังได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำ กลางและสูง มีปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จไม่แตกต่างกัน นั่นคือ หลังการทดลอง ปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมืองโดยการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก(อ 014) โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 37 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. จับฉลากห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน (นักเรียนจำนวนห้องละ 45 คน) จากจำนวน 3 ห้องเรียน
2. รวบรวมคะแนนสอบการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลองจากห้องที่สุ่มได้
3. แจกแจงความถี่ของคะแนนก่อนการทดลองและแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะการพูดต่ำ กลาง และสูง ให้ใช้เกณฑ์เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 และ 75
4. สุ่มนักเรียนในแต่ละกลุ่มให้ได้สัดส่วนเดียวกับจำนวนคนในข้อ 3
5. สรุปว่า นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับสูงมีจำนวน 10 คน
นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับปานกลางมีจำนวน 17 คน
นักเรียนที่คะแนนทักษะการพูดในระดับต่ำมีจำนวน 10 คน
รวมนักเรียน 37 คน จากจำนวน 45 คน

อย่างไรก็ตามเนื่องจากนักเรียนจำเป็นต้องอยู่ในห้องเรียนเดียวกัน ดังนั้นการฝึกจึงจำเป็นต้องฝึกกับนักเรียนทั้ง 45 คน

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เวลาในการทดลองเป็นเวลา 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ละครึ่ง 50 นาที โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนการทดลอง 2 คาบ ให้ความรู้ทางภาษาและฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ สัปดาห์ละ 2 คาบ ละครึ่ง 50 นาที เป็นเวลา 10 สัปดาห์ รวม 20 คาบ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 25 พฤศจิกายน 2545 – วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2546 และทำการทดสอบหลังการทดลอง 2 คาบ รวมเวลาที่ใช้ในการทดลอง 24 คาบ 12 สัปดาห์

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ 3 ชุด คือ

1. แผนการสอนจำนวน 10 แผน
2. แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการทดลองเพื่อเก็บข้อมูล ดังนี้

4.1 แผนการสอน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการสอนตามหน้าที่ทางภาษาและเนื้อหาที่กำหนดไว้ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) จำนวน 10 แผน เพื่อใช้ในการสอนแผนละ 2 คาบ แผนการสอนทั้ง 10 แผนได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของกิจกรรมจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน

4.2 แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีโครงสร้างเหมือนกัน 2 ฉบับ แต่ละฉบับประกอบด้วยข้อสอบ 3 ชุด ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบเล่าเรื่องจากภาพ และแบบทดสอบบรรยายภาพ สำหรับแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดัดแปลงเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดของเออร์ (Ur, 1996 : 135) แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องของภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน มีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยอยู่ระหว่าง .93 - .99

4.3 แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีทำให้สำเร็จ ผู้วิจัยสร้างแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีทำให้สำเร็จ เพื่อใช้ในการบันทึกความถี่ของกลวิธีทำให้สำเร็จ แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีทำให้สำเร็จนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมของข้อความที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และมีค่าความสอดคล้องของการสังเกตการใช้กลวิธีทำให้สำเร็จระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยอยู่ระหว่าง .80 - .94

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ โดยนำคะแนนจากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความถี่จากแบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ มาวิเคราะห์หาค่า *t-test* โดยการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ SPSS for Window

สรุปผลการวิจัย

จากการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง สรุปผลดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมีการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากก่อนได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง กรุงเทพมหานคร พบว่า หลังการทดลองนักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษมากกว่าก่อนการทดลองเป็นผลให้มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ อาจมีสาเหตุมาจากการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จนั้นจำเป็นต้องนำเสนอในรูปแบบของบริบทการใช้ภาษาทั้งการออกเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ ในสถานการณ์ที่เกิดปัญหาในการสื่อสาร แล้วจัดกิจกรรมการฝึกโดยให้นักเรียนรู้ตัวว่ากำลังฝึกอะไรและมีประโยชน์อย่างไร ให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการสื่อสาร ซึ่งทำให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจอันส่งผลให้พัฒนาความสามารถในการพูด ดังที่ ชมิดท์ (Schmidt 1990 :129-221) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ความรู้แก่นักเรียนโดยตรง โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้กฎเกณฑ์เกี่ยวกับภาษาอย่างรู้ตัวและได้มีโอกาสแสดงออกถึงความสามารถทางภาษาอย่างชัดเจน ช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและทำให้เรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น นักเรียนจึงพยายามใช้กลวิธีดังกล่าวมากขึ้นหลังได้รับการฝึกใช้แล้ว ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

กลวิธีการทำให้สำเร็จที่นักเรียนฝึกใช้ในการทดลองประกอบด้วย

1. กลวิธีการพูดอ้อมค้อม (Circumlocution) โดยกระทำได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ วิธีการบรรยาย (Description) และ วิธีการให้ตัวอย่าง (Exemplification) จากการที่ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อมทั้ง 2 วิธี โดยผู้วิจัยใช้เกมเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการบรรยาย

และการให้ตัวอย่างจากภาพหรือวัตถุ เพื่อฝึกการพูดเกี่ยวกับราคาสินค้า ตัวอย่างเช่น ครูจัดกิจกรรมกลุ่ม 4 คนให้นักเรียนฝึก นักเรียน 2 คนเป็นคนขายของ และ อีก 2 คนเป็นคนซื้อ ซึ่งจะต้องเปลี่ยนบทบาทกันเป็นทั้งคนซื้อและคนขาย คนซื้อทั้ง 2 คนจะต้องช่วยกันบรรยายสิ่งที่ต้องการซื้อแต่ไม่ทราบคำศัพท์จนกระทั่งเพื่อนอีก 2 คนซึ่งเป็นคนขายของสามารถหยิบให้ได้ถูกต้อง หลังจากนั้นก็ถามและตอบเกี่ยวกับราคากัน เป็นต้น จากการศึกษาพบว่า นักเรียนใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อมเพิ่มขึ้นเท่ากับ 2.36% โดยนักเรียนใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อมแบบวิธีการบรรยายเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง 2.29% เป็นนักเรียนในระดับต่ำ 0.22% นักเรียนในระดับปานกลาง 1.18% และนักเรียนในระดับสูง 0.88%

หากพิจารณาโดยรวมจะเห็นว่า นักเรียนที่สามารถใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อมแบบวิธีการบรรยายได้นั้นส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่มีทักษะการพูดในระดับปานกลางและระดับสูงทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลวิธีการพูดอ้อมค้อมทั้งแบบวิธีการบรรยายและแบบวิธีการให้ตัวอย่างจำเป็นต้องใช้โครงสร้างทางภาษาระดับประโยคที่ค่อนข้างซับซ้อนหรือความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมากกว่ากลวิธีประเภทอื่น จึงค่อนข้างยากสำหรับนักเรียนที่ไม่ค่อยมีพื้นฐานคำศัพท์และโครงสร้างในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงตระหนักว่าควรจะสอนคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาในเบื้องต้นก่อนการใช้กิจกรรมดังกล่าว เช่น *It looks like, It's made of, It has, It's used for.....* คำศัพท์เกี่ยวกับรูปร่าง ขนาด สี และหน้าที่ เป็นต้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์และช่วยให้นักเรียนที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำสามารถบรรยายและให้ตัวอย่างจากภาพหรือวัตถุได้

เป็นที่น่าสังเกตว่ามีเพียงนักเรียนในระดับปานกลางเท่านั้นที่ใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อมแบบวิธีการให้ตัวอย่างโดยเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองเพียง 0.07% ซึ่งน่าจะมาจากเหตุผลที่ว่านักเรียนในระดับสูงพยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร จึงทำให้ภาษาง่ายลงโดยการตัดกลวิธีที่ยากต่อการสื่อสารและใช้กลวิธีอื่นๆที่สามารถสื่อความได้ง่ายและรวดเร็วกว่า ดังที่ อินทรา นาเมืองรักษ์ (2542 : 75) กล่าวว่า นักเรียนที่มีทักษะทางภาษาจะพยายามใช้กลวิธีที่ง่ายและรวดเร็วกว่าเพื่อแทนกลวิธีที่ยุ่งยากและซับซ้อน

2. กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง (Approximation) นักเรียนได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง โดยจัดกิจกรรมการรายงานเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้คำหรือโครงสร้างประโยคที่ง่ายกว่าหรือสั้นกว่าแทนคำหรือโครงสร้างที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น ผู้วิจัยสอนเรื่องการแลกข้อมูลเกี่ยวกับอดีต ผู้วิจัยได้กำหนดให้ Aคุยกับ B เกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันหยุดที่ผ่านมา หลังจากนั้น B ออกมาเล่าให้เพื่อนๆ ฟังถึงเหตุการณ์ในวันหยุดที่ผ่านมาของ A เป็นต้น จากการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้งระดับต่ำ กลาง และสูงพยายามใช้กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง โดยเฉพาะเมื่อทำการทดสอบการบรรยายภาพ ซึ่งกลวิธีดังกล่าวมีปริมาณการใช้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 16% เป็นนักเรียนในระดับต่ำ 2.58% นักเรียนในระดับปานกลาง 8.92% และนักเรียนในระดับสูง 4.50% ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลวิธีนี้ไม่ใช่โครงสร้างที่ซับซ้อนและสามารถใช้ทดแทนข้อจำกัดด้านความรู้ที่นักเรียนมีอยู่ ถึงแม้ว่าการพูดสื่อความหมายโดยใช้กลวิธีการใช้คำใกล้เคียงจะไม่ถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์ทางภาษาไปบ้าง แต่ก็สามารถสื่อความหมายได้ จึงช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันในขณะที่กำลังสื่อสาร

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการทำกิจกรรมเกิดบรรยากาศที่ดีในห้องเรียนซึ่งช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูดเพิ่มมากขึ้น ดังที่ขจิต ฝอยทอง (2543 : 49) กล่าวว่า กิจกรรมที่หลากหลายส่งผลให้นักเรียนไม่เครียดและรู้สึกสนุกกับการเรียน ซึ่งทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา

3. กลวิธีการสร้างคำใหม่ (Word – Coinage) ผู้วิจัยใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสร้างคำใหม่ ในเรื่องการให้ข้อเสนอแนะและการแสดงความคิดเห็นผ่านสถานการณ์จำลอง ตัวอย่าง เช่น นักเรียนกับเพื่อนอีก 2 คนพูดคุยกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเกี่ยวกับกิจกรรมในวันหยุดที่จะถึง โดยเพื่อนคนแรกต้องการไปเที่ยวทะเลแต่เพื่อนอีกคนต้องการไปเที่ยวภูเขา ให้นักเรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลองที่ครูสร้างขึ้นพร้อมทั้งหาข้อสรุปว่าจะไปที่ไหนในวันหยุดที่จะถึง เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมนี้ช่วยพัฒนาทักษะการพูดและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างบทสนทนาตามรูปแบบภาษาที่ได้เรียน พร้อมทั้งนำความรู้พื้นฐานของการสร้างคำมาใช้ในการสร้างบทสนทนาด้วยเช่นกัน จากการที่ผู้วิจัยให้นักเรียนทำกิจกรรมดังกล่าวปรากฏว่านักเรียนไม่อายที่จะพูดภาษาอังกฤษพร้อมทั้งให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี ซึ่งสมถวิล ธนโสภณ และคณะ (2544 : 134) กล่าวว่า ขั้นตอนสุดท้ายของกิจกรรมการเรียนการสอนครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แต่จากการสังเกตการใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่ในการทดสอบพบว่า นักเรียนทั้งระดับต่ำ กลาง และสูงไม่สนใจที่จะใช้กลวิธีการสร้างคำใหม่เท่าที่ควร จึงทำให้กลวิธีดังกล่าวมีปริมาณการใช้เพิ่มขึ้นเพียง 3.02% โดยเป็นนักเรียนในระดับต่ำ 0.44% นักเรียนในระดับปานกลาง 1.84% และนักเรียนในระดับสูง 0.74% ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลวิธีการสร้างคำใหม่เป็นกลวิธีที่ต้องใช้ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษมากกว่ากลวิธีอื่นๆ เช่น กฎเกณฑ์การใช้ Prefix และ Suffix เป็นต้น ถึงแม้ว่าผู้วิจัยได้ทำการสอนก่อนฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีดังกล่าวแล้วก็ตามแต่นักเรียนก็เลือกใช้กลวิธีที่ง่ายกว่าและสะดวกกว่าเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการสื่อสาร สอดคล้องกับการศึกษาของ ซี-ซิง (Si-Qing, 1990: 170-172) และ ปารีบาห์ (Paribakht, 1985: 132-145) ที่พบว่า นักเรียนที่มีทักษะทางภาษาดำจะมีข้อจำกัดทางด้านความรู้ทางภาษาจึงเป็นตัวสกัดกั้นการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จที่ต้องใช้พื้นฐานทางด้านภาษา นักเรียนจึงพยายามชดเชยโดยใช้กลวิธีที่ง่ายกว่าเพื่อช่วยในการสื่อความหมาย

4. กลวิธีการขอความช่วยเหลือ (Appeal for Help) กระทำได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ วิธีการพูดตรง (Explicit) และวิธีการบอกเป็นนัย (Implicit) ผู้วิจัยสอนเรื่องการขอและให้ความช่วยเหลือโดยใช้กิจกรรมคู่ในการแสดงบทบาทสมมุติแบบให้แนวทางเพื่อเติมข้อมูลที่ขาดหายไป ตัวอย่าง เช่น A และ B ได้รับบัตรที่มีข้อมูลที่ขาดหายไป A ได้ข้อความว่า “Ask your friend to lend you a รูปภาพวัตถุ” B ได้ข้อความซึ่งเป็นคำศัพท์ของวัตถุ และคำว่า (Agree) โดย A จะบรรยายและถามเพื่อขอความช่วยเหลือว่าคำศัพท์ของวัตถุที่ต้องการยืมนั้นเรียกว่าอะไร ซึ่ง B สามารถบอกได้เพราะได้รับบัตรที่มีคำศัพท์ของวัตถุ และ B จะต้องตอบตกลงเพื่อให้ A ยืมวัตถุชิ้นนั้น เป็นต้น จากการสังเกตพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการใช้ภาษาอังกฤษทำให้กิจกรรมลุล่วงไปด้วยดี

และเมื่อพิจารณาปริมาณการใช้กลวิธีการขอความช่วยเหลือ ปรากฏว่านักเรียนทั้งระดับต่ำ (5.23%) กลาง (9.66%) และสูง (4.13%) ใช้กลวิธีดังกล่าวในปริมาณที่ค่อนข้างสูง โดยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 19.02% เป็นกลวิธีการขอความช่วยเหลือแบบวิธีการพูดตรง 10.54% และเป็นกลวิธีการขอความช่วยเหลือแบบวิธีการบอกเป็นนัย 8.48% ผู้วิจัยพบว่า กลวิธีนี้เป็นกลวิธีเดียวที่นักเรียนสามารถรับข้อมูลป้อนกลับจากผู้ฟังได้ทันทีเมื่อนักเรียนประสบปัญหาทางด้านคำศัพท์ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการพูดมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทำการทดสอบการเล่าเรื่องจากภาพ ซึ่งเป็นการทดสอบที่นักเรียนต้องเล่าเรื่องให้ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยฟังซึ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงกว่า นักเรียนจึงมั่นใจว่าหากใช้กลวิธีการขอความช่วยเหลือ จะต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการสื่อสาร ดังที่ พอร์เตอร์ (Porter.1983:87 อ้างอิงจาก Wesche.1994:236) และ ชูขวัญรัตน์พิทักษ์ธาดา (2543: 109) กล่าวว่า กลวิธีการขอความช่วยเหลือเป็นกลวิธีที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนดำเนินการสนทนาต่อไปได้แม้ว่าจะประสบปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนักเรียนสนทนากับบุคคลผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงกว่า

5. กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด (Non-Linguistic Strategies) กระทำได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ วิธีการทำท่าไม้ (Mime) วิธีการใช้ภาษากายหรือกริยาท่าทาง (Gesture) และวิธีการใช้คำเกริ่น (Sound Initiation) ผู้วิจัยใช้กิจกรรมคู่เพื่อฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดทั้ง 3 วิธี โดยการเติมข้อมูลที่ขาดหายไปเพื่อฝึกการถามและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้งของวัตถุ เช่น การบอกตำแหน่งของวัตถุ นักเรียนบอกตำแหน่งของวัตถุให้เพื่อนสามารถตั้งวัตถุในตำแหน่งที่ถูกต้องได้ ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กับการใช้ท่าทางประกอบ จากการศึกษพบว่า นักเรียนทั้งระดับต่ำ กลาง และสูงใช้กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการใช้คำเกริ่นเพื่อขอเวลาในการคิดเพิ่มสูงมากที่สุดเท่ากับ 31.42% โดยเป็นนักเรียนในระดับต่ำ 6.27% นักเรียนในระดับปานกลาง 17.04% และนักเรียนในระดับสูง 8.11% และ กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการใช้ภาษากายหรือกริยาท่าทางเพิ่มขึ้นเท่ากับ 11.95% เป็นนักเรียนในระดับต่ำ 1.33% นักเรียนในระดับปานกลาง 6.49% และนักเรียนในระดับสูง 4.13% ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิธีการทั้ง 2 แบบดังกล่าวมีรูปแบบตายตัวให้นักเรียนได้เลือกใช้มากและไม่เป็นโครงสร้างที่ซับซ้อน จึงมีการจดจำรูปแบบเพื่อใช้ในการสื่อสาร เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ย่อย อีกทั้งยังช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจได้บ้างในขณะที่กำลังเผชิญกับปัญหาในการสื่อสาร ดังที่ สมบัติ สิริคงคาสกุล (2539 : 137) กล่าวว่า กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดเป็นกลวิธีที่ง่ายต่อการฝึกของนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเป็นกลวิธีที่ช่วยให้การสื่อสารราบรื่นและมีความหมายมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่า กลวิธีการทำให้สำเร็จประเภทการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการทำท่าไม้ ไม่มีการใช้เลย อาจเป็นเพราะนักเรียนตระหนักว่าการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จโดยการใช้คำพูดจะมีประสิทธิภาพทางการสื่อสารมากกว่า และนักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีการใช้คำพูดทดแทนการไม่ใช้คำพูดโดยการทำท่าไม้ได้ นักเรียนจึงไม่เลือกที่จะใช้กลวิธีดังกล่าว ดังที่ เกษณี มณีรัตน์ (2535 : 98-99) กล่าวว่านักเรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาจะพยายามใช้กลวิธีในการสื่อสารโดยการใช้คำพูดมากกว่าการไม่ใช้คำพูด เนื่องจากนักเรียนคิดว่าเป็นเรื่องยากที่

คู่สนทนาจะสามารถเดาได้ว่านักเรียนต้องการจะสื่ออะไรจากการพยายามแสดงท่าใบ้แทนการพูด เพื่อให้คู่สนทนาเข้าใจ

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จกับระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน เนื่องจากกลวิธีการทำให้สำเร็จใช้เมื่อผู้พูดพยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการสื่อสาร เช่น การขาดความรู้ทางด้านไวยากรณ์หรือคำศัพท์ เป็นต้น ดังนั้นนักเรียนที่มีระดับทักษะการพูดในระดับสูงหรือเป็นผู้ที่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาดีอาจจะใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จน้อยกว่า ในขณะที่ผู้ที่มีทักษะทางภาษาดำกว่ามักมีความรู้ทางภาษาอังกฤษที่จำกัด จึงอาจจำเป็นต้องหาทางชดเชยโดยใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในปริมาณที่มากกว่า นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับผู้ฟังด้วย เนื่องจากหากผู้ฟังมีความสามารถทางภาษาต่ำ ผู้พูดก็อาจพยายามใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จเพื่อทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูดมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่า นักเรียนทั้งระดับต่ำ กลาง และสูงที่ได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมีปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง โดยกลวิธีการทำให้สำเร็จจะเป็นวิธีการที่ช่วยบรรลุดัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยขจัดข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการสอนสนทนาพร้อมทั้งสร้างความมั่นใจในขณะดำเนินการสนทนา

ดังนั้นสรุปได้ว่า การใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนภาษาอังกฤษลดลง จึงสามารถกล่าวได้ว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อนักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านกลวิธีการทำให้สำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอความคิดเห็นที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และการศึกษาในโอกาสต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้บริหาร หรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนให้มีการจัดอบรมคุณครูเกี่ยวกับกลวิธีการทำให้สำเร็จ และวิธีการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ เพื่อไปใช้ในการสอนสอดแทรกไปกับกิจกรรมการสอนทักษะการพูดในชั้นเรียน ซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนมีเทคนิคการสอนอันเป็นการเพิ่มระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และเป็นเครื่องมือให้นักเรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในแต่ละประเภทและความสามารถในการพูดของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่อย่างไร

2.2 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการสอนกลวิธีการทำให้สำเร็จที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับตัวอย่างประชากรในระดับอื่นๆ เช่น นิสิต นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
-, (2538). รายงานผลการประเมินคุณภาพทางการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ.
เกษณี มณีรัตน์. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชูขวัญ รัตนพิทักษ์ธาดา. (2543). ผลของการสอนกลวิธีในการปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อความสามารถใน
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการใช้วิธีปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ).
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ดนตรี แสงกล้า. (2544). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กลวิธีการทำ
ให้สำเร็จประกอบสถานการณ์จำลอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
ถ่ายเอกสาร.
- นันทยา สุนทรวงษ์. (2535). ปัญหา ความต้องการและวิธีที่ใช้ในการพัฒนาสมรรถภาพทางการ
สอน วิชาภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- นิศาชล นักสำรวจ. (2536). การเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการ
พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของ
ภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พนม ทองไพบูลย์. (2538). สามัญชีสอนภาษาให้ต้องมีโอกาสปฏิบัติจริง. เดลินิวส์ (3 ต.ค.) : 10.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวิริยาสาน.
- ศุภรัตน์ ภัทรานนท์. (2532). ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยม
ศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา ศิลประสาธ. (2544). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2542). *สถิติและวิธีวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา*. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ สิริคงคาสกุล. (2539). *ผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย ภาควิชามัธยมศึกษา กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สิริพร ป้องกงลาด. (2540). *การเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลองบทบาทสมมติและเกมกับวิธีสอนแบบปกติในการสอนทักษะการพูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- สอรัฏฐ์ มากบุญ. (2530). "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในโรงเรียน". *วารสารศึกษาศาสตร์* ปีที่ 3, ฉบับที่ 8 (กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม) : 7 – 11.
- ใหม่ ดัน. (2532). *กลวิธีในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยระดับอุดมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวการสร้างข้อสอบ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

- Aliweh, Ahmed Mahmoud. (1989). *The Short- and Long- Term Effect of Communication Strategy Instruction on the Speaking Proficiency of Egyptian College Students*. Ph.D. Thesis, State University of New York at Buffalo.
- Bongaerts, Theo and Poullisse, Nanda. (1989). Communication Strategies in L1 and L2: Same or Different? *Applied Linguistic* 10 : 252-268.
- Bygate, Martin. (1995). *Speaking*. Oxford : Oxford University Press.
- Campbell , Donald , et al. (1983). *English in International Settings : Problems and Their Causes. Reading in English as an International Language*. Hawaii : Rergamon Institute of English.
- Canale, M.& Swain, M. (1980). *Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. Applied Linguistics* .

- Celce – Murcia, Marianne , Dornyei, Zoltan , and Thurrell, Sarah. (1997). Direct approaches in L2 instruction : A timing point in communication language teaching. *TESOL Quarterly* 31 : 141 – 148.
- Chomsky, Noam. *Language and Mind En1. ed.* New York : Harcour Brace Jovanovich, 1965.
- Cohen, Andrew D. (1994). *Assessing speaking skills assessing language ability in the classroom.* Boston : Heinle & Heinle Publishers.
- Corder, Pit C. (1982) . The significance of learners errors. *In Error Analysis and Interlanguage.* Oxford : Oxford University Press.
- Corrales, Olga and Emity Call, Mary. (1989). At a Loss for Words : The Use of Communication Strategies to Convey Lexical Meaning. *Foreign Language Annals* 22 (3): 227-240.
- Dornyei, Zoltan. (1995) . On the Teachability of Communication Strategies. *TESOL Quarterly* 29 (Spring): 55 – 84
- Dornyei, Zoltan , and Thurrell, Sarah. (1995). Communicative competence : A pedagogically motivated model with content specifications. *Applied Linguistics* 6 : 5 – 35.
- Dornyei, Zoltan , and Thurrell, Sarah. (1991). *Conversation and Dialogues in Action.* Hemel Hemstead, England : Prentice Hall.
- (1991) .Strategic Competence and How to Teach it. *ELT Journal* 45 (1) : 16-23.
- Ellis, Rod. (1984b) Communication Strategies and the Evaluation of Communicative Performance. *ELT Journal* 38 : 39-44.
- Faerch, Claus and Gabriele Kasper. (1984). Plans and Strategies in Foreign Language Communication. In C. Faerch, and G. Kasper (eds.), *Strategies in Interlanguage Communication*, pp. 20-60. England : Longman.
- Fakhri, Ahmed. (1984) The Use of Communicative Strategies in Narrative Discourse : A Case Study of a Learner of Moroccan Arabic as a Second Language. *Language Learning* 34 (3): 15 – 37.
- Finocchiaro, Mary & C. Brumfit. (1983). *The Functional Notional Approach : From Theory to Practice.* New York : Oxford University Press.
- Harmer, Jeremy. (1992). *The Practice of English Language Teaching.* London : Longman.
- Harris, David P. (1990). *Testing English as a second language.* New York ; McGraw-Hill
- Book Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing.* New York : Longman.

- Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing*. New York : Longman.
- Hymes, Dell. (1979). *The Communicative Approach to Language Teaching*. London : Oxford University Press.
- Lam, Wendy, and Wong, Jennie. (2000). The Effect of Strategy Training on Developing Discussion Skills in an ESL Classroom. *ELT Journal* 54 : 245-258.
- Liskin- Gasparro, E. Judith. (1996). Circumlocution, Communication Strategies, and the ACTFL Proficiency Guidelines : An Analysis of Student Discourse. *Foreign Language Annals* 29 (No.3) : 317-330.
- Littlewood, William. (1995). *Communicative Language Teaching*. Britain : Cambridge University Press.
- Mountford, Alan. (1986). " Teaching and Learning English in Thailand. Some Problems and Remedies. " *PASSA* 16 (December) : 3.
- Nunan, David. *Understanding Language Classroom*. New Jersey : Prentice Hall, 43.
- Paribakht, Tahereh. (1985). Strategic Competence and Language Proficiency. *Applied Linguistic* 6 : 132-146.
- Pattison, Pat. (1987). *Developing Communication Skills*. Cambridge University Press.
- Paulston, Christina Bralt & Howard R. Selekman. (1978). " Interaction Activity in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose ", in *Developing Communications Skills*.
- Poulisse, Nanda and Schils, Erik. (1989). The Influence of Task - and Proficiency — Related Factors on the Use of Compensatory Strategies : A Quantitative — Analysis. *Language Learning* 39 (1) : 15-48.
- Read, Carol and Matthews, Alan. *Tandem*. UK. : Nelson, 1991.
- Richards, Jack C. (1990). *The language teaching matrix*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Savignon, Sandra J. (1983). *Communicative Competence : Theory and Classroom Practice*. Addison Wesley Publishing Company, Inc.
- Saville-Troike, M. (1982). *The Ethnography of Communication*. Oxford : Basil Blackwell.
- Scarcella, C. Robin , and Oxford, L. Rebecca. (1992). *The Tapestry of Language Learning*. Boston : Heinle & Heinle Publishers.
- Schmidt, Richard W. (1990). "The Role of Consciousness in Second Language Learning." *Applied Linguistics* 11 (June) : 129-158.
- Scott, N.A. (1955). Reliability of Content Analysis : The Case of Nominal Coding. *The Public Opinion Quarterly* 3 : 321-325.

- Si – Qing, Chen. (1990). A Study of Communication Strategies in Interlanguage Production by Chinese EFL Learners. *Language Learning* 40: 159-161.
- Swain, Merrill. (1984) "Teaching and Testing Communicatively." *TESL TALK*. Vol 15 (Winter / Spring) : p. 7-8.
- Tarone, Elaine. Communicative Strategies, Foreigner Talk, and Repair in Interlanguage. *Language Learning* 30 (No.2, 1980) : 417-431.
- Some Thoughts on the Notion of Communication Strategy. *TESOL Quarterly* 15 (No.3, 1981) : 285-295.
- Tarone, Elaine and George Yule. (1989). *Focus on the Language Learner*. Oxford : Oxford University Press.
- (1987). Communication Strategies in East – West Interaction. In Larry E. Smith (eds.) *Discourse A Cross Cultures Strategies in World English*, UK : Prentice Hall International Ltd.
- Thonbury, Scott. (1998). Direct approaches in L2 instruction : "A turning point in communicative language teaching?". *TESOL Quarterly* 32 : 109 – 119.
- Tsitsopoulou, Elly. (1992). Conversation Classes. *FORUM* 30 (No.2) : 34-35.
- Underhill, Nic. (1994). *Testing Spoken Language : A handbook of oral testing techniques*. Cambridge University Press.
- University of Cambridge Local Examinations Syndicate. (1987). International Examinations. *English as a Foreign Language : General Handbook*. Cambridge : University of Cambridge Local Examinations Syndicate.
- Ur, Penny. (1996). *A Course in Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Weir, Cyril J. (1993). *Understanding & Developing Language Tests*. London : Prentice Hall International (UK) Ltd.
- Wesche, Marjorie B. (1994) .Input and interaction in second language acquisition. In Clare Gallaway, and Brian J. Richards (eds.), *Input and interaction in second language acquisition*. pp.219-249. Cambridge: Cambridge University Press.
- Willems, Gerard M. (1987) Communication Strategies and Their Significance in Foreign Language Teaching. *System* 15 (3) : 351 – 364.
- Yule, George , and Tarone, Elaine. (1990). Eliciting the Performance of Strategic Competence. In Robin C. Scarcella, et al. (eds.), *Developing Communicative Competence in a Second Language*, pp.179-197. New York : Newbury House Publishing.

ภาคผนวก

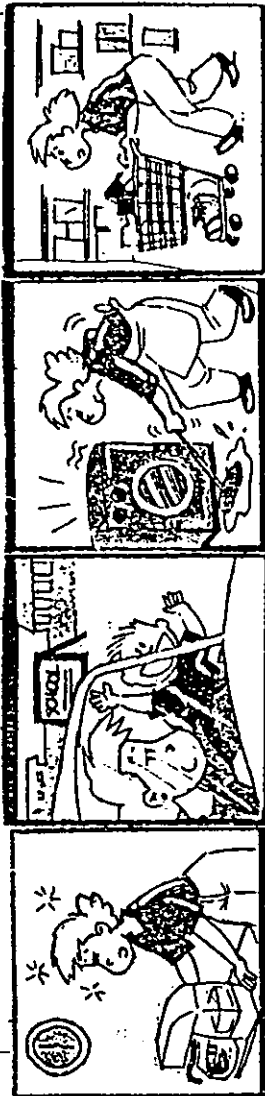
1. ตัวอย่างแผนการสอน
2. แบบสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ

LESSON PLAN

Class : Mathayomsuksa 2
Period : 100 minutes
Content :
- Talking about the past event
- Approximation strategy
Material : An audio tape, word cards, pictures

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
Terminal Objectives: 1. To enable students to ask for and give information about the past events. 2. To enable Ss. to use the approximation strategy. Enabling Objectives: 1. Ss. can use these structures meaningfully: - Subj. + V.2 - Subj. + did not + V.1 - Did + Subj. + V.1? Yes, + Subj. + did. No, + Subj. + didn't - Wh question + did + Subj. + V1 ?	7		- Ss. look at the pictures and listen to T.	Presentation - T. points to two pictures and says "Joe <u>lives</u> in New York now. He <u>lived</u> in a small town in Ohio last year. He <u>works</u> for a computer company now. Last year he <u>worked</u> for an export company. Joe <u>liked</u> his old job, but he <u>likes</u> his new job more." - T. shows what T. says on the board and underlines the verbs in each sentence. - T. models these sentences and lets Ss repeat. - T. encourages Ss. to talk about the differences in using the verbs. (the use / the form) - T. summarizes about the use and the form of the past simple tense. "We use the past simple to talk about a definite time in the past eg last year, last night, yesterday, in 1990." (T. may let Ss. summarize when to use the past simple tense.)
	13		- Ss. listen and repeat. - Ss. talk about the differences of the verbs. (the use / the form) - Ss. listen to T.	

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
	10		- Ss. answer T's question.	- T. reminds Ss. of the approximation strategy by asking questions. 1. What is it? 2. How can you use it?
	10		- Ss. say what the approximation is and how they can use it. - Ss. say what Daisy did during the day.	- T. encourages Ss. to use the strategy when they have some problems in their conversation. - T. shows the pictures of Peter and Daisy and T. asks them to say what Daisy did during the day by looking at the pictures. "Daisy is Peter's wife. She is a housewife. They have a child" (T. encourages Ss to use the approximation if they have some problems.)
	5		- Ss guess what Peter did at work . - Ss. listen to the tape.	- T. elicits what Peter did at work. And then T. plays the tape and checks the answers. <u>Typescript</u> <i>Peter and Daisy are talking about their day.</i> <i>Peter: Hello, dear. How was your day?</i> <i>Daisy: Same as always. I woke up before you, made breakfast, and took the children to school. After that I cleaned the house and did the laundry.</i> <i>Peter: Did you go to the supermarket?</i> <i>Daisy: Yes, I did.</i> <i>Peter: What did you get?</i> <i>Daisy: Lots of things.</i>

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
				<i>Peter: Did you buy any ice-cream?</i> <i>Daisy: No, I didn't.</i> <i>Peter: You know I love ice-cream.</i> <i>Daisy: I forgot. What did you do all day?</i> <i>Peter: The store wasn't busy today. I called some people on the phone, and then I read some magazines. I finished early.</i> <i>Daisy: You called people and you read magazines?</i> - T. asks Ss questions. 1. Was Peter busy today? 2. What did he do all day? - T. shows the whole dialogue and tells Ss. to underline the verbs and summarize the form and the use of the past simple tense. <u>Practice</u> - T. introduces Mr. Bird to Ss. and shows 13 clue pictures then T. asks Ss. to say what Mr. Bird did yesterday. (in group of 4)
	5		- Ss. answer T's questions.	
	5		- Ss. summarize the form / the use of the past simple tense.	
	10		- Ss. work in group to talk what Mr. Bird did yesterday in front of the class by looking at the clue pictures.	

Mr Bird

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
	10			 10 minutes - T. asks Ss. to present in front of the class. - T. shows the whole of what T. wants to say about Mr. Bird on the board and encourages Ss. to look at the words that are not necessary the same as the words on the board but everyone can understand in the same way. "He got up at 6.45 and had a shower. Then he had breakfast. He had tea and cornflakes for breakfast. He left home at 7.55 and went to work by bus. He took the 8.05 bus and got to work at 8.30. He had lunch from 1.00 till 2.00 and left work at 6.00 in the evening. When he got home, he read the newspaper. Then he had dinner. He had dinner at 7.15. After dinner he took his dog for a walk. He went to bed at 10.30 exactly!" - T. points to the approximation strategy that Ss. used.
	10			<u>Production</u> - T. asks Ss. to work in pairs (A and B). A talks to B about what he or she did last Sunday. And then B has to tell the class about what A did last Sunday. (Ss. have a chance to use the approximation strategy)
	15		- Ss. work in pairs talking about what they did last Sunday.	

LESSON PLAN

Class : Mathayomsuksa 2
Period : 100 minutes
Content :

- Asking for & offering help
- Appealing for help strategies (Explicit , Implicit)

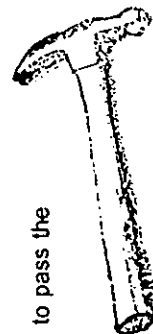
Material : An audio tape, word cards, pictures, worksheet

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
<u>Terminal Objectives:</u> 1. To enable Ss. to ask for & offer help. 2. To enable Ss. to accept & refuse help. 3. To enable Ss. to use appealing for help strategies. <u>Enabling Objectives:</u> 1. Ss. can use the following structures : -Making a request A: Can help me? Could you take me home? Will get me a drink? Would turn on the lights? B: Sure./ Of course./ Certainly./ Sorry, I can't./ Not now. I'm busy. -Offering to do something. A: Subj. + will + V.1. I'll do it for you. I'll get the matches. A: Let + Obj. + V.1 Let me carry that for you.	10		- Ss. look at pictures while listening to the tape. - Ss. see and read the whole dialogue. - Ss. divide the conversation according to its communicative purpose. - Ss. help T. to summarize the forms and Ss. copy the patterns.	<u>Presentation</u> - T. shows pictures (Pic No.1) and T. lets Ss. listen to the tape. After that T. asks Ss. about the objectives of the conversation in the pictures. - T. shows Ss. the whole dialogue. (Pic No.2) - T. asks Ss. to divide the conversation in 4 communicative purposes. 1. Making a request 2. Offering to do something 3. Offering something 4. Telling someone to do something - T. lets Ss. see the forms of each conversation's objectives and Ss. summarize with the help of T. on the board. 1. Making a request A: Can help me? Could you take me home? Will get me a drink? Would turn on the lights? B: Sure./ Of course./ Certainly./ Sorry, I can't./ Not now. I'm busy. 2. Offering to do something. A: Subj. + will + V.1. I'll do it for you. I'll get the matches. A: Let + Obj. + V.1 Let me carry that for you.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
B: That's very kind of you. Thank you. That's all right. Don't worry. -Offering something A: Could + I + V.1 + Obj. + N.? Would you like + n.? Could I get you another piece of cake? Would you like another piece of cake? B: Yes, please. / No, thank you. 4. Telling someone to do something want + Obj. + infinitive with to A: What do you want me to do? B: I want you to clean your room. - T. checks Ss' understanding by asking questions. 1. If you would like to make a request for some water what should you say? 2. You offer to carry the books for your teacher. What should you say? 3. You offer your mother's friend a cup of tea. What should you say? 4. You want your brother to turn down the radio. What should you say? - T. asks Ss. to listen to the tape before answering questions. <u>Typescript</u> A group of friends: Ruth, Dolores, Vera, Jenny, and Norma is having afternoon tea. Ruth : Would you like another piece of cake? Dolores : Not for me, thank you, Ruth. Ruth : How about you, Vera? Vera : I couldn't. Jenny : Some more tea, Jenny?	5			
	5		- Ss. answer T's questions. - Ss. listen to the tape.	

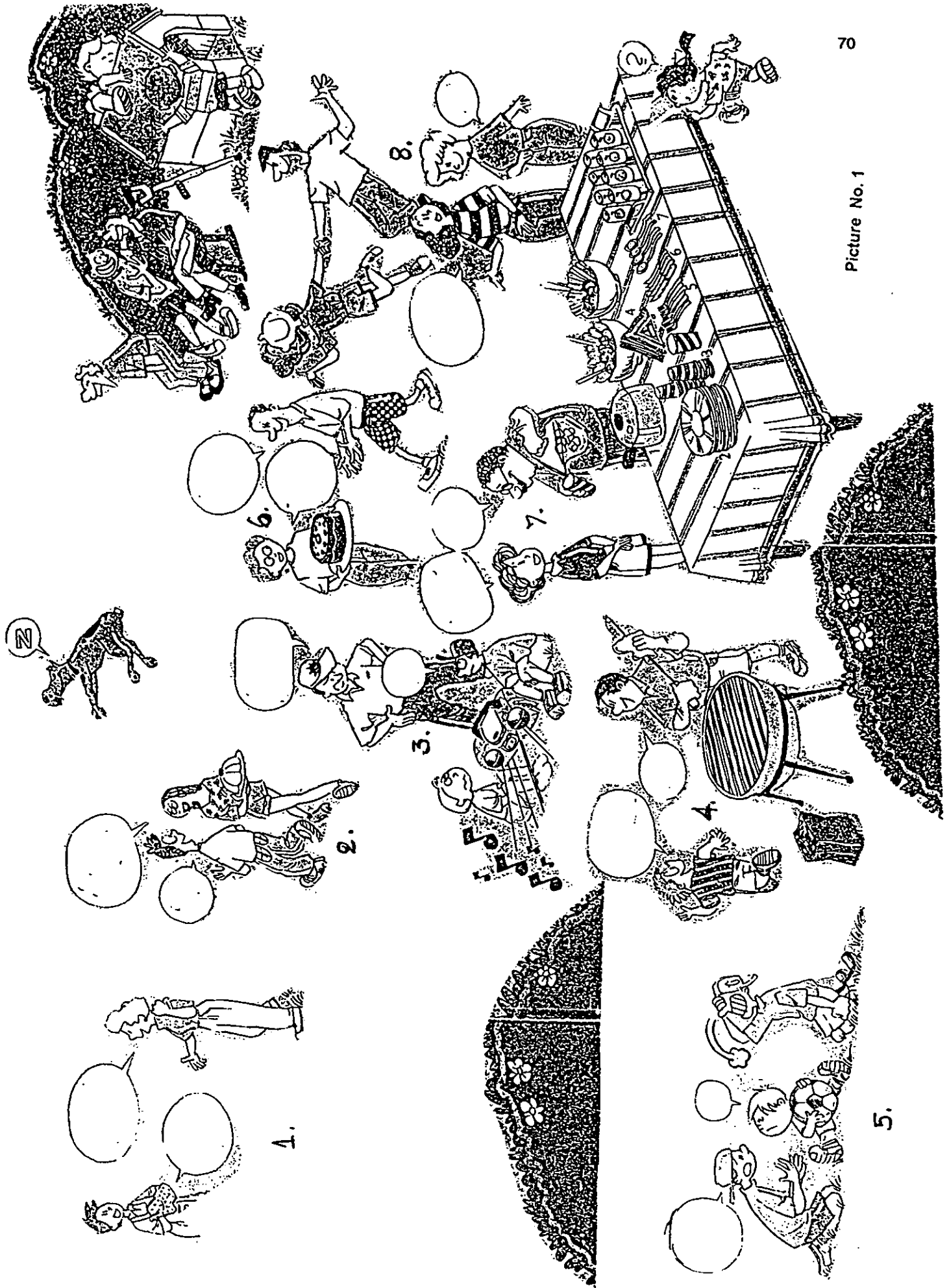
AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
	5		- Ss. answer T's questions.	Jenny : Yes, please. I'll have another cup. Could you pass me the sugar? Dolores : Here you are. Ruth : What can I get you , Norma? Norma : I've had enough, thank you. Aren't you having anything? Ruth : No, I'm trying to lose weight. 1. Does Vera want another piece of cake? 2. Who wants some more tea? 3. Does she take sugar in her tea? 4. Does Norma want anything else? 5. Why isn't Ruth having anything to drink?
	5		- Ss. see the structure for asking for help and offering help from the conversation.	- T. shows the whole dialogue so that Ss. can use the structure of asking for help and offering help correctly.
	10		- Ss. answer the reviewing questions.	- T. reviews the appealing for help strategies (from lesson 5) by asking Ss. questions. 1. How many ways can you do if you want to use "the appealing for help" strategies? 2. What are they ? 3. What can you do for using appealing for help directly? 4. What can you do for using appealing for help indirectly?
	10			<u>Practice</u> - T. shows a cardboard and demonstrates how to do this activity.

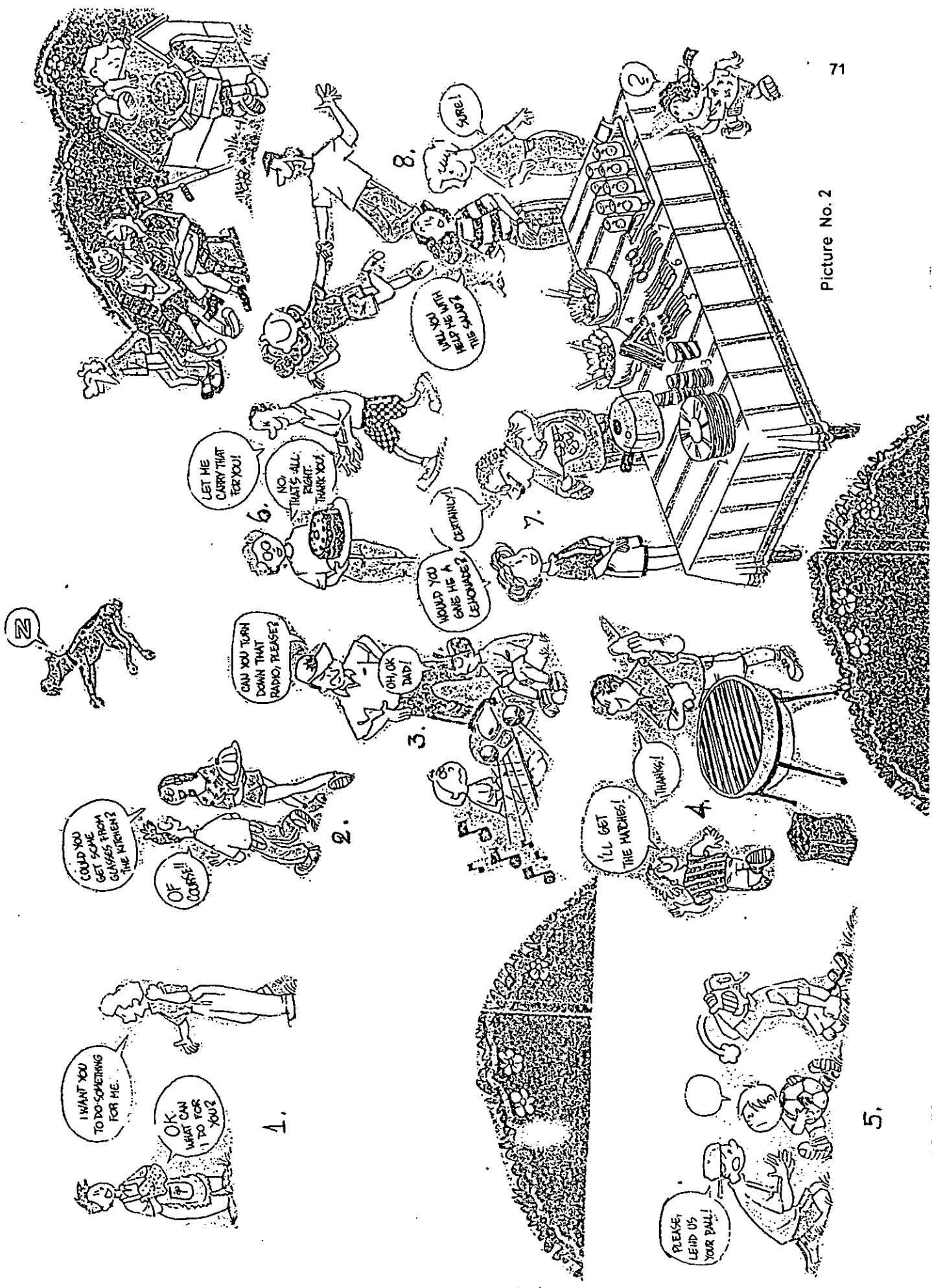
Ask your friend to pass the

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME		WHAT THE LEARNERS DO	NOTE (E.G. language focus/learner's problems anticipated/procedures you will use/ blackboard display/ language recycling)
	Plan	Actual		
	15		- Ss. do the activity by working in pair. - Ss. work in group following the instructions.	<i>T: What do you call that? (T. points to the hammer.)</i> <i>Ss: a hammer</i> <i>T: Oh! Could you pass me the hammer?</i> <i>Ss: Sure.</i> <i>(T. demonstrates about 4-5 times.)</i> - T. gives Ss. worksheet (Worksheet 1 A / B.) and asks Ss. to work in pairs. T. encourages Ss. to use the appealing for help strategies with the pictures (things) that they don't know what to say. <u>Production</u> - T. lets Ss. to work in groups of three and study the following situation for simulation. <u>Situation</u> : You are a manager in an office and you have two employees. Use at least two patterns from four objectives of asking for help & offering help. Also add the appealing for help strategies into the conversation.
	20			

Picture No. 1

Picture No. 2

Read the situations given and speak after reading the instructions. Write down what your friend say in the blank. And try to use the appealing for help strategy if you can't name the picture.

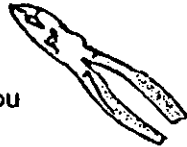

Do this side first

You

1. You are fixing your car.

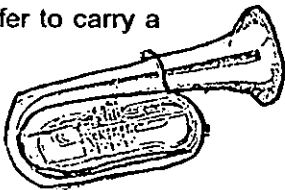
You : Ask your friend to lend you

Your friend :

2. You are seeing your friend holding a lot of things.

You : Offer to carry a for your friend.

Your friend :

3. You are doing your homework.

You : Tell your friend to pass you a

Your friend :

4. Your friend is trying to cut a big tree.

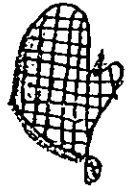
You : Offer for your friend.

Your friend :

Your friend

1. Your friend is cooking in the kitchen.

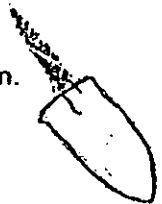

a pot holder

Your friend :

You : <agree>

2. You are growing flowers in the garden.

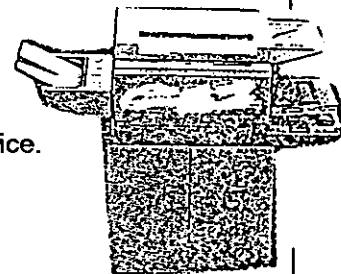

A trowel

Your friend :

You : <refuse>

3. Your friend is closing the office.

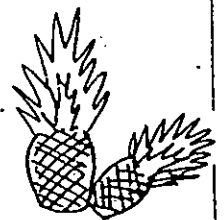

a Xerox / a photocopier

Your friend :

You : <agree>

4. You are having a party on Sunday.

pineapples

Your friend :

You : <agree>

Read the situations given and speak after reading the instructions. Write down what your friend say in the blank. And try to use the appealing for help strategy if you can't name the picture.

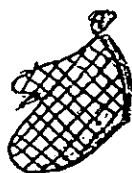

Do this side first

You

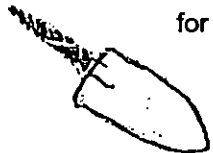
1. You are cooking in the kitchen.

You : Tell your friend to give you a

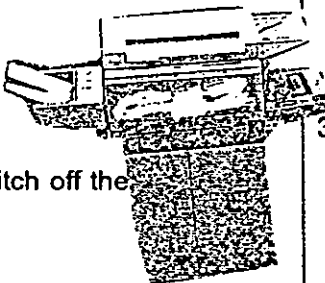
Your friend :

2. your friend is growing flowers in the garden.

You : Offer for your friend.

Your friend :

3. You are closing your office.

You : Ask your friend to switch off the for you.

Your friend :

4. Your friend, A is having a party on Sunday.

You : Offer to bring for a party.

Your friend :

Your friend

1. Your friend is fixing his/her car.

pliers

Your friend :

You : agree

2. You are holding a lot of things.

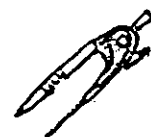

a tuba

Your friend :

You : refuse

3. Your friend is doing homework.

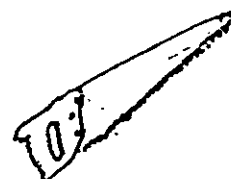

A compass

Your friend :

You : agree

4. You are trying to cut a big tree.

a saw

Your friend :

You : refuse

**แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ฉบับที่ 1**

ตอนที่ 1: แบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ ผู้สัมภาษณ์ถามคำถามครั้งละ 1 ข้อ และนักเรียนมีเวลาในการตอบข้อละ 1 นาทีเมื่อหมดเวลาผู้สัมภาษณ์จะถามข้อต่อไป

หมายเหตุ คำถาม 1 ข้อในขั้น Warm up นั้น ผู้สัมภาษณ์ถามเพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยและสร้างบรรยากาศในการสนทนา ฉะนั้นในระหว่างการสัมภาษณ์ด้วยข้อคำถามดังกล่าว ผู้ประเมินจะไม่ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

คำถามสำหรับผู้สัมภาษณ์

(Warm up)

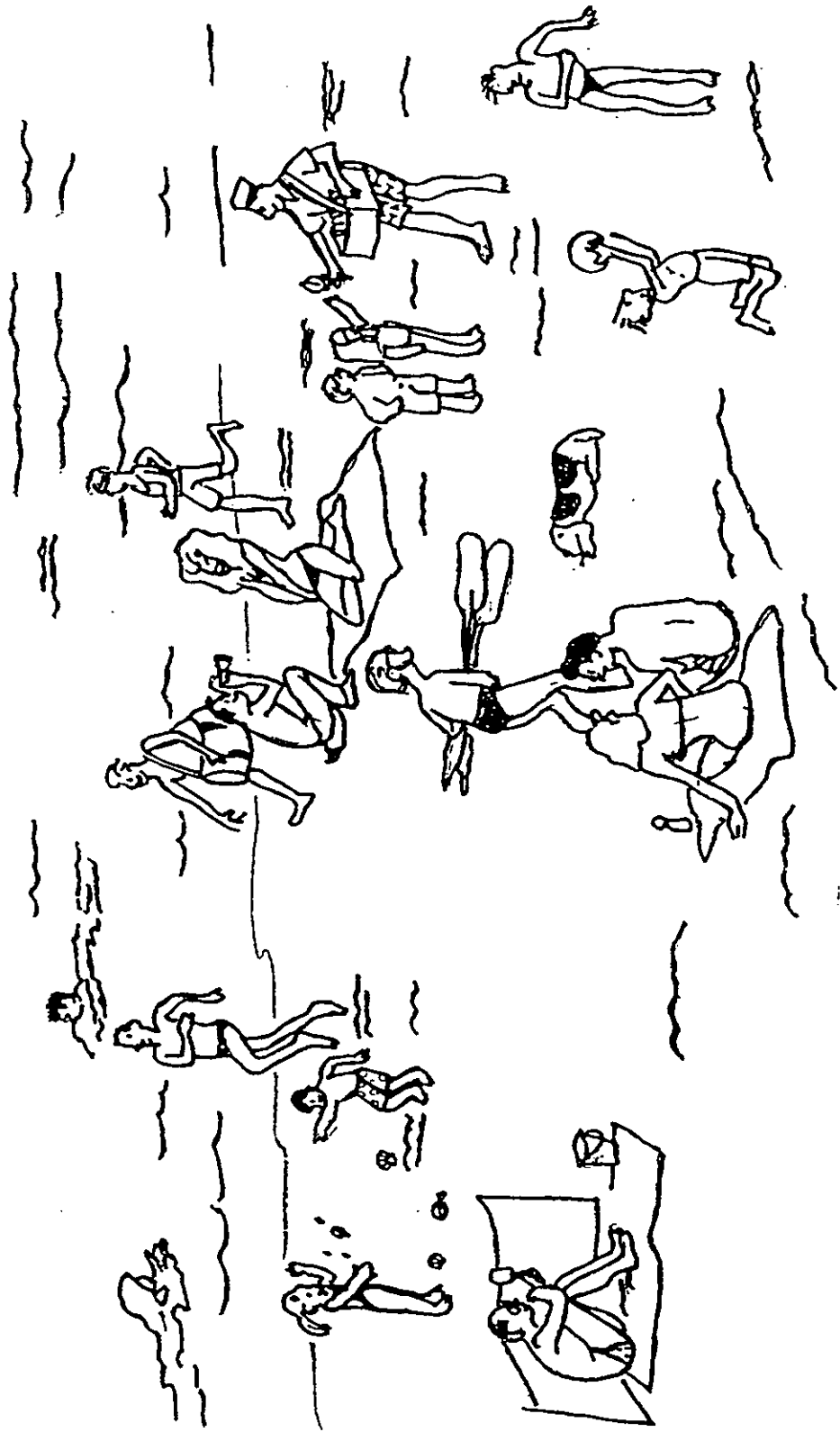
How are you today?

1. What is your name?
2. What do your parents do ?
3. What is your address?
4. How do you get to school?
5. What do you usually do on weekends?
6. What did you do last Sunday?
7. Who is your close friend? What does he or she look like?
8. Do you like studying English? Why?
9. What do you plan to do when you finish M.3?
10. What would you do if you had ten million baht ?

ตอนที่ 2: แบบสอบพูดเล่าเรื่องจากภาพที่กำหนด

คำชี้แจง ผู้ทดสอบแจกภาพจำนวน 1 ภาพ แก่นักเรียน และให้นักเรียนอ่านคำสั่ง และพิจารณาภาพเป็นเวลา 1 นาที หลังจากนั้นผู้ทดสอบจะให้นักเรียนเล่าเรื่องจากภาพให้ผู้ทดสอบฟัง

- คำสั่ง**
1. สมมติว่านักเรียนได้ไปเที่ยวทะเลกับครอบครัวในวันหยุดสัปดาห์ที่ผ่านมา และเห็นกิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้นบนชายหาด นักเรียนจึงนำมาเล่าให้ผู้ทดสอบฟัง
 2. ให้นักเรียนพิจารณาภาพเป็นเวลา 1 นาที ก่อนการพูดเล่าเรื่อง โดยใช้เวลาในการเล่าเรื่องคนละ 5 นาที
 3. ในการเล่าเรื่องดังกล่าว นักเรียนพูดเล่าเรื่องจากภาพได้มากกว่า 1 ประโยค และให้ครอบคลุมสิ่งที่เห็นในภาพให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตอนที่ 3: แบบทดสอบบรรยายภาพ

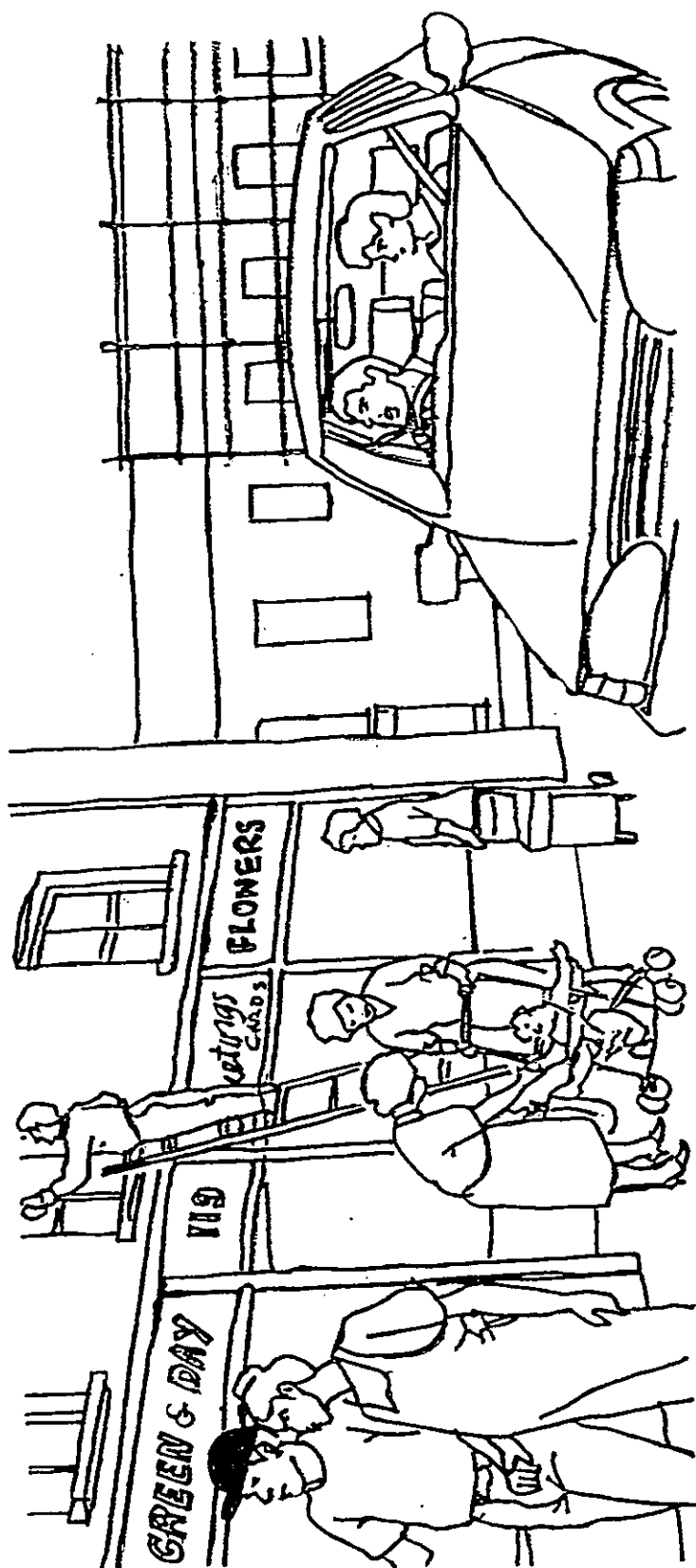
คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้ผู้ทดสอบให้นักเรียนจับคู่บรรยายภาพและหาความแตกต่างของ
ตนและของเพื่อน
2. นักเรียนแต่ละคนจะได้รับภาพเหตุการณ์บนถนนแห่งหนึ่ง ซึ่งภาพทั้งสองจะมี
ลักษณะคล้ายคลึงกันมาก แต่มีความแตกต่างกันอยู่ 5 ที่ ให้นักเรียนอ่านคำสั่ง
และพิจารณาภาพเป็นเวลา 1 นาที ก่อนที่จะบรรยาย
3. ให้นักเรียนบรรยายภาพให้คู่สนทนาฟัง และหาความแตกต่างของภาพดังกล่าว
เมื่อนักเรียนพบความแตกต่างให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตำแหน่งของความ
ต่างต่างนั้น

คำสั่ง

1. นักเรียนและเพื่อนจะได้รับภาพเหตุการณ์บนถนนแห่งหนึ่ง โดยที่ภาพทั้งสอง
จะมีความคล้ายคลึงกันมาก แต่มีความแตกต่างกันอยู่ 5 ที่ ให้นักเรียนแต่ละคน
พิจารณาภาพที่ตนเองได้รับเป็นเวลา 1 นาที ก่อนการบรรยาย โดยใช้เวลา
ในการบรรยายรวม 10 นาที / คู่
2. ให้นักเรียนผลัดกันบรรยายสิ่งที่นักเรียนเห็นให้คู่สนทนาฟัง และหาความต่าง
ต่างของภาพดังกล่าว โดยห้ามดูภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อนักเรียนพบความ
แตกต่างให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตำแหน่งของความต่างต่างนั้น
3. ในการพูดบรรยายความแตกต่างของภาพดังกล่าว ให้นักเรียนพูดบรรยายถึง
กิจกรรมต่างๆที่บุคคลในภาพกระทำ การแต่งกาย ตลอดจนลักษณะของบุคคล
และสิ่งของที่ปรากฏในภาพ

A1

A2

**แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ฉบับที่ 2**

ตอนที่ 1: แบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ ผู้สัมภาษณ์ถามคำถามครั้งละ 1 ข้อ และนักเรียนมีเวลาในการตอบข้อละ 1 นาที เมื่อหมดเวลาผู้สัมภาษณ์จะถามข้อต่อไป

หมายเหตุ คำถาม 1 ข้อในขั้น Warm up นั้น ผู้สัมภาษณ์ถามเพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยและสร้างบรรยากาศในการสนทนา ฉะนั้นในระหว่างการสัมภาษณ์ด้วยข้อคำถามดังกล่าว ผู้ประเมินจะไม่ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

คำถามสำหรับผู้สัมภาษณ์

(Warm up)

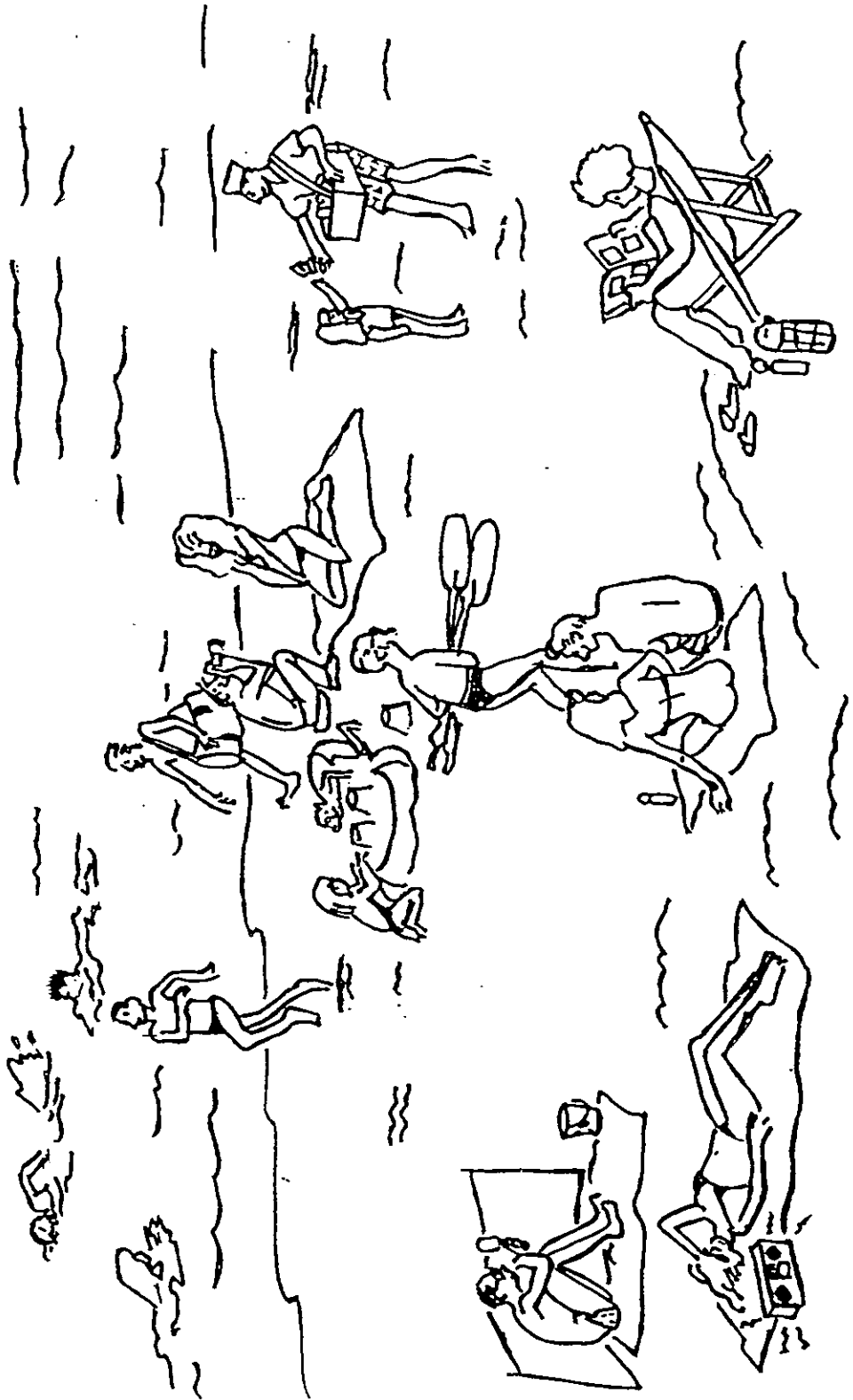
How are you today?

1. Can you tell me your name ?
2. What do your father and mother do?
3. Where do you live?
4. How do you go to school?
5. What do you like doing in your free time?
6. What did you do last Saturday?
7. Who is your best friend? What's he or she like?
8. Do you like learning English? Why?
9. What do you plan to do when you finish studying from this school?
10. If you had one million baht, what would you do?

ตอนที่ 2: แบบสอบพูดเล่าเรื่องจากภาพที่กำหนด

คำชี้แจง ผู้ทดสอบแจกภาพจำนวน 1 ภาพแก่นักเรียน และให้นักเรียนอ่านคำสั่งและพิจารณาภาพเป็นเวลา 1 นาที หลังจากนั้นผู้ทดสอบจะให้นักเรียนเล่าเรื่องจากภาพให้ผู้ทดสอบฟัง

- คำสั่ง**
1. สมมุติว่านักเรียนได้ไปเที่ยวทะเลกับครอบครัวในวันหยุดสัปดาห์ที่ผ่านมา และเห็นกิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้นบนชายหาด นักเรียนจึงนำมาเล่าให้ผู้ทดสอบฟัง
 2. ให้นักเรียนพิจารณาภาพเป็นเวลา 1 นาที ก่อนการพูดเล่าเรื่อง โดยใช้เวลาในการเล่าเรื่องคนละ 5 นาที
 3. ในการเล่าเรื่องดังกล่าว นักเรียนพูดเล่าเรื่องจากภาพได้มากกว่า 1 ประโยค และให้ครอบคลุมสิ่งที่เห็นในภาพให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตอนที่ 3: แบบทดสอบบรรยายภาพ

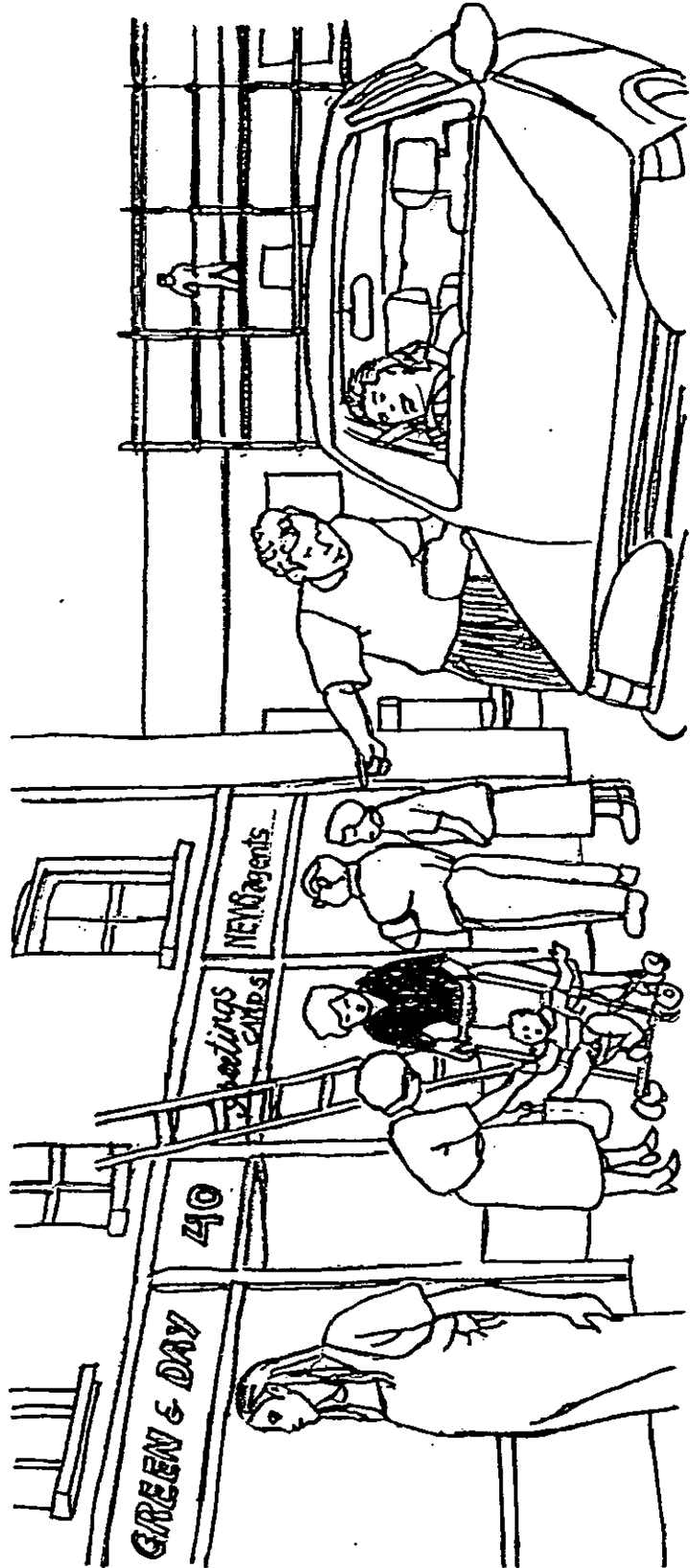
คำชี้แจง

1. แบบทดสอบนี้ผู้ทดสอบให้นักเรียนจับคู่บรรยายภาพและหาความแตกต่างของ
คนและของเพื่อน
2. นักเรียนแต่ละคนจะได้รับภาพเหตุการณ์บนถนนแห่งหนึ่ง ซึ่งภาพทั้งสองจะมี
ลักษณะคล้ายคลึงกันมาก แต่มีความแตกต่างกันอยู่ 5 ที่ ให้นักเรียนอ่านคำสั่ง
และพิจารณาภาพเป็นเวลา 1 นาที ก่อนที่จะบรรยาย
3. ให้นักเรียนบรรยายภาพให้คู่สนทนาฟัง และหาความแตกต่างของภาพดังกล่าว
เมื่อนักเรียนพบความแตกต่างให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตำแหน่งของความ
ต่างนั้น

คำสั่ง

1. นักเรียนและเพื่อนจะได้รับภาพเหตุการณ์บนถนนแห่งหนึ่ง โดยที่ภาพทั้งสอง
จะมีความคล้ายคลึงกันมาก แต่มีความแตกต่างกันอยู่ 5 ที่ ให้นักเรียนแต่ละ
คนพิจารณาภาพที่ตนเองได้รับเป็นเวลา 1 นาที ก่อนการบรรยาย โดยใช้
เวลาในการบรรยายรวม 10 นาที / คู่
2. ให้นักเรียนผลัดกันบรรยายสิ่งที่นักเรียนเห็นให้คู่สนทนาฟัง และหาความต่าง
ของภาพดังกล่าว โดยห้ามดูภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อนักเรียนพบความ
แตกต่างให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตำแหน่งของความต่างนั้น
3. ในการพูดบรรยายความแตกต่างของภาพดังกล่าว ให้นักเรียนพูดบรรยายถึง
กิจกรรมต่างๆที่บุคคลในภาพกระทำ การแต่งกาย ตลอดจนลักษณะของบุคคล
และสิ่งของที่ปรากฏในภาพ

B1

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

แบบสังเกตปริมาณการใช้กลวิธีทำให้สำเร็จ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

นางสาวปรีศณีย์ ไลยประดิษฐ์วงศ์

วันเดือนปีเกิด

8 พฤศจิกายน 2520

สถานที่เกิด

กรุงเทพฯ

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

99/608 หมู่ 2 หมู่บ้านธารารมณ์ แขวงสะพานสูง

เขตสะพานสูง กรุงเทพฯ 10420

ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน

อาจารย์สอนพิเศษ

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

99/608 หมู่ 2 หมู่บ้านธารารมณ์ แขวงสะพานสูง

เขตสะพานสูง กรุงเทพฯ 10420

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2537

ม.6 โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม กรุงเทพฯ

พ.ศ. 2541

กศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ.ศ. 2548

ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

421.52

ป437๗

ร.3

ผลการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

ปรีศณีย์ ไลยประดิษฐ์วงศ์

26 เล.ย. 2548

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

มีนาคม 2548

S 119282

1 269 0 1

ปรีตณีย์ ไลอยประดิษฐ์วงศ์. (2548). ผลการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา, รองศาสตราจารย์ ดร.สมสรร วงษ์อยู่น้อย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง โดยการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ 5 ประเภท ได้แก่ กลวิธีการพูดอ้อมค้อม (วิธีการบรรยาย และวิธีการให้ตัวอย่าง) กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูด (วิธีการทำท่าไม้ วิธีการใช้ภาษากายและกริยาท่าทาง และวิธีการใช้คำเกริ่น) กลวิธีการสร้างคำใหม่ และกลวิธีการขอความช่วยเหลือ (วิธีการพูดตรง และวิธีการบอกเป็นนัย) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยดอนเมือง แขวงสีกัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 37 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ผู้วิจัยสอนนักเรียนด้วยตนเอง โดยการฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ ควบคุมกับใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบการสอน ซึ่งใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ดำเนินการทดลองตามการวิจัยแบบ Randomized One-group Pretest-Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ แผนการสอนจำนวน 10 แผน แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีโครงสร้างเหมือนกัน แต่ละฉบับมี 3 ตอน คือ แบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบเล่าเรื่องจากภาพและแบบทดสอบบรรยายภาพ แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความถี่ ค่าที และค่าไคสแควร์

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมีการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง โดยกลวิธีการทำให้สำเร็จที่ใช้เพิ่มขึ้นมากที่สุดหลังจากที่ได้รับการฝึก คือ กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการใช้คำเกริ่น (31.42%) รองลงมาได้แก่ กลวิธีการใช้คำใกล้เคียง (16%) กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการใช้ภาษากายและกริยาท่าทาง (11.95%) และกลวิธีการขอความช่วยเหลือแบบวิธีการพูดตรง (10.54%) ส่วนกลวิธีที่ไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่ใช้เลย ได้แก่ กลวิธีการใช้ท่าทางแทนคำพูดแบบวิธีการทำท่าไม้ (0%) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำ กลาง และสูง มีปริมาณการใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จประเภทต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากก่อนได้รับการฝึกใช้กลวิธีการทำให้สำเร็จอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF USING ACHIEVEMENT STRATEGIES IN IMPROVING
ENGLISH SPEAKING SKILLS OF MATHAYOMSUKSA 2 STUDENTS OF
PHRAHARUTHAI DONMUANG SCHOOL, BANGKOK.

AN ABSTRACT
BY
PRASSANEE LAIPRADITWONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

March 2005

Prassanee Laipraditwong. (2005). *The Effect of Using Achievement Strategies in Improving English Speaking Skills of Mathayomsuksa 2 Students of Phraharuthai Donmuang School, Bangkok*. Master Thesis, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Dr. Wanlapa Thaijinda, Assoc.Prof.Dr. Somson Wongyounoi.

The purpose of this research was to investigate the development of Mathayomsuksa 2 students' skills in speaking English at Phraharuthai Donmuang School by using 5 Achievement Strategies : Circumlocution Strategies (Description, Exemplification) , Approximation Strategy , Word – Coinage Strategy , Appeal for Help Strategies (Explicit , Implicit) and Non-Linguistic Strategies (Mime , Gesture ,and Sound Initiation)

The samples of this research were 37 students studying in Mathayomsuksa 2 in the second semester of the 2002 academic year at Phraharuthai Donmuang School, Bangkok. They were selected by simple random sampling. The experimental group received communicative English lessons by using Achievement Strategies for 10 weeks, 2 periods a week. Randomized One-group Pretest-Posttest Design was used in this research .

The instruments used in this research were 10 lesson plans, 2 parallel sets of speaking skill test (interview, picture story telling and picture describing) and teacher rating form for the English speaking skills constructed by the researcher. The first speaking skill test was administered at the beginning of the experiment. The second speaking skill test was administered at the end of the experiment. The Achievement Strategies observation form was used to collect the quantities of using the Achievement Strategies before and after the experiment. The collected data were analyzed by means of arithmetic mean, stand deviation, frequency, percentage, t-test and Chi-square test.

The findings were as follows :

1. The students used more Achievement Strategies after the experiment. Non-Linguistic Strategies by using Sound Initiation were most frequently used (31.42%). The less frequently used were Approximation Strategy (16%), Non-Linguistic Strategies by using Gesture (11.95%), and Appeal for Help Strategies by using Explicit (10.54%). Non-Linguistic Strategies by using Mime was not used in the experiment (0%). This research showed that the quantities of using Achievement Strategies were not significantly related to speaking skills.

2. There was significant improvement in the students' English speaking skills at the .01 level after the experiment.